SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятайте про Україну!

VI. No. 12. JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, JANUARY 20, 1989 CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 20-го СІЧНЯ 1989 Ч. 12. РІК XCVI

„Раптом тиша: хтось говорить. Слава! — з тисячі грудей".

У ВІРМЕНІЇ ПЕРЕВОДЯТЬ ЧИСТКУ

Москва. — Газета „Правда", орган ЦК КПСС, у виданні з 17-го січня ц.р., пише, що у Вірменії проходить тепер чистка партійного і урядового апарату, у процесі якої вже 13 осіб виключили з компартії, а 36 партійних, урядових і адміністраційних керівників, у тому числі міліціонерів і працівників товргівлі, звільнили з праці.

Центральний Комітет вірменської компартії також прийняв постанову винести 86 особам догану, за нерішучість, пасивність і розгубленість під час тривання міжнародних конфліктів, які особливо дуже гостро проявляються у Закавказзі між вірменами і азербайджанцями, — пише „Правда".

Гзаета підкреслює, що місцеві речники, партійні і урядові, включно з поліцією і працівниками державної служби безпеки, піддавалися шантажам і погрозам. „Правда" однак не пояснює про що властиво йдеться і що вона має на увазі. Одним словом не розвиває карт до кінця.

ЦК Вірменської ССР назвав двох місцевих керівників, через недбалість яких і відсутність політичного реалізму потерпіли інші — вірмени азербайнджанці — і причинились до чималих людських жертв та масову еміграцію вірменів за кордон. Названі особи це: Ю. Шмарітян із Степанавського району і Д. Ананян із Іджеванського району. Обидвох, правдоподібно, поставлять під „суд справедливости" і покарають, — пише в інформації кореспондент Ассошіейтед Пресс.

СВЯТО У ВИППАНІ

Виппані, Н. Дж. — За старанням Відділу УККА в повіті Морріс, з осідком у Виппані, Н. Дж., українці відзначать 70-ту річницю відновлення Української держави та 71-шу річницю проголошення соборности земель України. Відмічення цих обох роковин відбудеться в неділю, 29-го січня ц.р., а не так як подано попередньо в неділю 22-го січня, в залі української католицької церкви у Виппані, о год. 4-ій по полудні.

Назвознавці дали признання українському вченому

Ню Орлінс, Ля. — Коли в деяких випадках можна оспорювати українську ініціятиву й вклад у розвиток гуманістичних наук на Північно-американському континенті, то одна їх ділянка, назвознавство (ономастика), залишиться безспірно виявом українського наукового піонерства в ЗСА й Кандаі.

Таке ствердження насувалося в часі тогорічного з'їзду членів Американського назвознавчого товариства (АНС) і Канадського об'єднання назвознавців (КССН) тут у готелі Омні Роял. В дискусії-панелю про історію й сучасний стан назвознавства в обох країнах учасники К. Гардер з Нюйоркського університету, А. Рейбирн і Г. Керфуд з Оттави й інші недвозначно підкреслювали вклад проф. Ярослава Рудницького з Канади в розвиток американського і канадського назвознавства як у науково-дослідній, як і в організаційній ділянках. Між присутніми роздано 10-сторінковий огляд 70 випусків серії „Ономастика", започаткованої студією проф. Рудницького про „Слово й назву Україна" в 1951 році й доведеної ним до 50-го числа в 1975 році. Тоді перейняло цю серію Канадське об'єднання назвознавців і в роках 1976 - 88 видало 20 чисел. Серія проф. Рудницького продовжується далі як „Ономастика канадіяна" в роках 1989 й наступних.

Беручи участь у панелі, проф. Рудницький вказав на трудноші з якими йому довелося боротися після приїзду на американський континент у 1949 році, й на успіхи в цій ділянці науки за останніх 40 років. Якщо б не він і такі піонери американського назвознавства, як Е. Смит, А. Браєн, Д. Георгакас, Еренапергер і інші, то невідомо, чи відбулися б такі назвознавчі з'їзди, як цей у Ню Олрінсі, чи минулорічний міжнародний конґрес у Лявчав у Квебеку.

В Дітройті вшанують мистця М. Дмитренка

Дітройт (М. Кавка). — Для вшанування 80-их уродин та 60-ліття творчости мистця Михайла Дмитренка Ювілейний Комітет під патронатом Об'єднання Мистців Українців в Америці повідомляє що ювілейний бенкет відбудеться в неділю, 16-го квітня ц.р. в Українському Культурному центрі у Воррені, Миш., о од. 5-ій по полудні.

Ювілейний Комітет підготовляє видання „Монографії" мистця і всі що бажають причинитися фінансово до покриття коштів видання будуть поміщені на її сторінках. Категорії: жертводавці — 100 до 250 дол., добродії — 250 до 500 дол., фундатори — 500 до 1000 дол., меценати — 1,000 дол. і більше. Всі, що жертвують по 100 дол. і більше отримають монографію з автографом мистця. Чеки слід виписувати: Commemorative committee of 80 years of Artist Mychailo Dmytrenko. Пересилати до: Olha Duzey, 26657 Haverhill, Warren, Mich. 48091 до 15-го лютого ц.р.

В Пармі помер І. Клим

Парма, Огайо (С. Кікта). — У вівторок 3-го січня ц.р., тут помер в опікунчім домі на 101-му році життя Іван Клим, довголітній діяч давнішої еміграції, і був похований 6-го січня із закладу Буша на цвинтар Бруклин Гайтс у Клівленді.

Народився він 24-го серпня 1888 року у селі Володж, повіт Березів, до Клівленду прибув у 1910 році, та був дуже активний в українській громаді аж до відходу на пенсію в 1959 році. І. Клим заклав і провадив Відділ Соколів, а після Першої війни був в управах, між іншими, Українського Народного Дому, Т-ва підприємців, Щадниці, Українських Злучених Організацій та в різних комітетах. Після Другої світової війни допомагав скитальцям. Був членом УНС, а у Відділі 291 ім. Шевченка, від 1937 року головою, а потім членом аж до смерти.

Київ — Софійський собор і пам'ятник Богданові Хмельницькому. Маляр Ю. І. Химич.

Золотий гомін

Тисячі очей...
Раптом тиша: хтось говорить.
:слава! — з тисячі грудей.
І над всім цим в сяйві сонця голуби.
:слава! — з тисячі грудей.
Голуби.
То Україну
За всі роки неслави благословляв хрестом
Опромінений,
Ласкою Божою в серце зранений
Андрій Первозванний.
І засміялись гори,
Зазеленіли...

(Уривок із вірша Павла Тичини „Золотий гомін", із збірки „Соняшні клярнети").

СССР зменшує торгівлю з Кубою

Вашінгтон. — Покликаючись на одержані Ню-йорською правозахисною організацією „Фрідом Гавс" документи Національного банку Куби, газета „Ню Йорк Таймс" повідомляє про зменшення обсягу совєтсько-кубинської торгівлі, про зростання заборгованости Куби західнім урядам і про погіршення економічного становища „острова Свободи", як називає комуністичний острів совєтська пропаганда.

Документи Національного банку Куби свідчать, що у першому кварталі минулого року імпорт в країну совєтських товарів зменшився на 8 відсотків у порівнянні з першим кварталом 1987 року, а експорт кубинських товарів у Совєтський Союз — на 14 відсотків.

При цьому, як твердять документи, Совєтський Союз продовжує купувати кубинський цукор по цінах, які перевищують у два-три рази ціни на світовому ринку, а продавав Кубі нафту по цінах нижче міжнародних.

На думку колишнього заступника прем'єр-міністра Куби Мануеля Санчеса Переса, який вирішив у 1985 році не повертатися на „острів Свободи", торгівля зі Совєтським Союзом життєво необхідна Кубі, щоб підтримувати свою економіку. „Куба потребує збільшення достави товарів зі Совєтського Союзу", — сказав С. Перес газеті „Ню Йорк Таймс". Після втечі від Фіделя Кастро він, як і багато кубинських втікачів, живе в Еспанії. „Тепер же, — продовжував колишній заступник прем'єр-міністра, — совєти кажуть Кубі: 'Ми більше не бажаємо дарувати вам стільки грошей, як колись'. Існують границі".

Саме зменшенням обсягу совєтсько-кубинської допомоги пояснюється охолодження Ф. Кастро до Москви. Москва ж, як вважають американські офіційні особи, потребує Гавану не в такій мірі, як досі, бо раніше Совєтський Союз розглядав Кубу як нетонучий літаконосець, якого із-за недавнього поліпшення відносин зі З'єднаними Стейтами — він вже не так потребує, як п'ять-десять років тому.

Документи Національного банку наочно показують крах кубинської економіки. У 1987 році було випущено товарів на 3.5 відсотка менше, ніж у 1986-му. За цей же час зменшилося на 4.7 відсотка фінансування систем охорони здоров'я, освіти, відпочинку, тобто тих самих „ділянок" господарства, якими комуністи гордяться найбільше.

В той же час зросла заборгованість Куби урядам Швайцарії, Еспанії, Західньої Німеччини, Франції, Великобританії та Італії.

ЦЕРЕМОНІЯ В ТРЕНТОНІ

Трентон, Н. Дж. — Тут в середу, 25-го січня, о год. 1.30 по полудні в авдиторії стейтового музею 205 Вест Стейт вулиця, секретар стейту Джейн Бриджіо, гоститиме членів української громади та представників організацій. Під час цієї гостини вона передасть прокляму Українського Дня Незалежности, підписану губернатором стейту Ню Джерзі Томасом Кейном.

Минулорічні жнива в СССР були найгірші

Москва. — Минулорічний збір зерна був найгірший за останніх три роки, — заявили совєтські офіційні чинники. Совєтські сільськогосподарські спеціялісти плянували зібрати принаймні 235 мільйонів тонн зернових культур, але до цієї цифри бракувало аж 40 міл тонн. Хоч на Заході ніколи не прив'язували великої уваги до совєтської пропаґандивної статистики і урядових цифер, зокрема сільськогосподарського і взагалі економічного характеру, але такого спаду не сподівалися.

Департамент сільського господарства З'єднаних Стейтів Америки і окремі спеціялісти сподівалися нищого збору зерна і подавали цифру 205 міл. тонн, але і ці передбачування були помилковими на 10 міл. тонн. Американська амбасада в Москві заявила, що кліматичні умови, посуха в першу чергу, були мовляв, першою причиною зменшення збору зерна в СССР. Аналогічна атмосферична ситуація існувала в минулому році також в ЗСА, Европі і в багатьох інших частинах світу. Очевидно, Москва буде пробувати зрівноважити недобір купном зерна за кордоном, в першу чергу в ЗСА, Канаді, Арґентині і Австралії, якого совєти потребуватимуть не тільки для прохарчування власного населення і втримання дефіцитних сателітів (Куба, В'єтнам, Нікараґуа), але також для прогодування худоби, птиці тощо.

В загальному треба сподіватися, що закуп зерна в ЗСА досягне в цьому році найвищої цифри. Офіційні речники Уряду ЗСА припускають, що 45-50 міл. тонн зерна треба буде експортувати до СССР.

Під час пресової конференції в Москві, з участю західніх кореспондентів, перший заступник голови плянувальної комісії Стипан Сітарян, подав цифру минулорічного збору на 195 міл. тонн і признався, що вже робляться заходи для закупу більшої кількости зерна за кордоном. Уряд ЗСА, теперішня Адміністрація президента Роналда Реґена і наступна, яка за кілька днів перебере владу в Білому Домі, надіється на найбільший продаж пшениці, кукурудзи, сої та іншого зерна, хочби з огляду на поліпшення американсько-совєтських відносин і започаткування торгівлі на ширшу скалю.

В останньому часі генеральний секретар ЦК КПСС і голова Президії Верховної Ради СССР Міхаїл Ґорбачов, пропаґатор політики гласности і перебудови, вимагає від легкої індустрії продукувати більше продуктів першої потреби і шляхом поширення приватного сектору у сільському господарстві підносити життєвий рівень населення. Але як говорить українська приповідка: „з пустого не наллєш". Совєтська економіка, а сільське господарство в першу чергу, переживають велику кризу. Західні спостерігачі не виключають в цьому зумисної дії прихильників твердого кулака і роздутої бюрократії, яким у старій системі було краще. Вони один одного пожирали, але ті, що трималися на верхах жили вигідно і в достатках, не зважаючи на висліди жнив.

У СВІТІ

МІНІСТЕР ЗАКОРДОННИХ справ Ізраїля Моше Аренс висловив своє розчарування, що цілий ряд західньонімецьких компаній провадили за гроші для Лівії не тільки технологію потрібну для виробу хемічної зброї, але й сам сирівець. Ізраїль плянує в найбличому часі докладно обговорити цю справу з представниками уряду Західньої Німеччини. Усю справу участи німецьких компаній в побудові фабрики хемічної зброї в місцевості Рабте розкрив повністю західньонімецький журнал „Штерн". „Нас зливував цей факт, що ФНР, знаючи докладно яке становище займає Лівія до Ізраїля й багатьох інших держав, продавала Лівії потрібні її машини і всі потрібні речі виробу хемічної зброї", — заявив Арнес. Їцак Рабін, міністер оборони заявив, що Ізраїль поробить усі заходи, щоб захоронити себе від несподіваної атаки Лівії.

ЮГОСЛАВСЬКА ГАЗЕТА „Борба" надрукувала у виданні з 17-го січня ц.р., статтю у якій говориться, що „ніхто тепер серед керівних кіл країни немає належного авторитету, щоб керувати країною і відновити довір'я народних мас до уряду", — пише газета. „Борба" підкреслює в редакційній статті, що партійні і урядові керівники республік — антагоністи і їх ділять погляди на політичні й економічні справи.

У ПРАЗІ, НА ПЛОЩІ Вацлавського, поліція вже третій раз вживала воду з пожежних труб, сльозоточивий газ, гумові палиці і набої при розгоні масових демонстрацій населення, що їх організують правозахисники. Демонстрації розпочались в неділю, 15-го січня, і учасники відзначали 20-річчя з дня смерти Яна Паляха, який, протестуючи проти окупації Чехо-Словаччини військами Варшавського Пакту, спалив себе публічно на площі. Поліція і працівники державної служби безпеки переводять також масові арешти. Більшість заарештованих стануть перед судом і прокуратура закидає їм „спротив владі, тобто поліції, при виконуванні служби".

В АМЕРИЦІ

ДЕРЖАВНІ УРЯДОВЦІ Відділу лісових послуг заявили, що претенсії на відшкодовання з приводу лісових пожарів літом 1988 року в околицях крайового парку Єлловстовн виносять біля 1.1 міл. дол. Всі ці позови проти Федерального уряду є від приватиних осіб, а вимінені в них пошкодження починаються від знищення парканів до пошкодження травників. Речник Відділу лісових послуг Арлін Бейтмен заявила, що адвокати Федерального уряду перевірять кожну справу окремо, щоби вирішити чи пошкодження були спричинені природно чи недбальством працівників Відділу лісових послуг. Отже признання таких претенсій триватиме довгі місяці.

АМЕРИКАНСЬКА РАДА вищої освіти опублікувала свій найновіший звіт, в якому говориться, що впродовж останнього десятиліття число негритянських студентів чоловіків в університетах значно змаліло. Провіряючи статистичні дані Департаменту освіти виявляється, що коли в 1976 році було біля 4.3 відсотка зареєстровано на університетах, то в 1986 році було тільки 3.5 відсотка. Натомість негритянське жіноцтво впродовж того ж десятиліття розпочало з 5.1 відсотка, а у 1986 році закінчило 5.2 відсотками, отже виказало куди більшу стійкість.

ВЖЕ ДВА ДНІ ТРИВАЮТЬ сильні та жорстокі заворушення в Маямі на Фльориді, де негритянське населення оскаржує поліційні власті в дискримінації проти негрів після того, як поліція вбила неозброєного молодого негра-мотоцикліста. В наслідок цього дві особи були поранені та біля 150 осіб було заарештовано. Мейор міста Ксавієр Суарез через засоби масової інформації звернувся до громадян міста, щоб затримали спокій та не виходили на вулиці міста. Негритянські провідники міста твердять, що джерелом всіх заворушень є накипіла злість негрів проти еспаномовних мешканців міста, що не тільки перебрали місто, але й усі підприємства та місця праці.

ЕСТОНІЯ ЗАКОНОМ ПЕРЕТВОРИЛА СВОЮ МОВУ НА МОВУ РЕСПУБЛІКИ

Таллінн, Естонія. — Голосами 204 проти 50 в республіканській Верховній Раді, Естонія законом встановила свою мову державною мовою республіки, а перший заступник голови Ради Міністрів Естонської ССР Аін Содля, висловлюючи радість з цього приводу заявив, що наші друзі в Москві напевно зрозуміють наше рішення і наше положення.

Від тепер, якщо кремлівські лідери дійсно не протестуватимуть і не робитимуть драстичних заходів, щоб змінити ситуацію, естонська мова буде першою в республіці, а потім щойно російська й інші мови. Це відноситься до урядів, підприємства, шкільництва, преси, культурних й наукових установ тощо.

Мова, — кажуть політичні спостерігачі й аналітики, — є також символом спротиву неросійських народів і відкинення практики русифікації, що її систематично і послідовно вводили в життя усі дотеперішні режими комуно-московської імперії, від Владіміра Леніна починаючи і на теперішньому лідерові Міхаїлові Ґорбачову кінчаючи. Якщо б було інакше за теперішнього режиму, то Політбюро вже давно було б викинуло на смітник історії відомого русифікатора в Україні Володимира Щербицького і його численних помічників.

Існує тенденція, зокрема у прибалтійських республіках позбуватися централізму в урядуванні, накидування Москвою плянів в усіх ділянках життя. Русифікація в Естонії особливо була загрозливою, а наплив росіян й інших неестонців був такий масовий, що місцеві, навіть члени Центрального комітету компартії і уряду, побоювалися, що за короткий час естонців в республіці буде менше від росіян. Тепер покищо там є понад один мільйон естонців і 400,000 інших, в більшості росіян. У численних демонстрація ці „етніки" ніколи не брали участи, а радше потихеньку підтримували політику косковського центру в усіх трьох балтійських республіках, або затримували стислу невтральність.

Практичне значення прийнятого закону, якщо він „втримається" буде таке, що велика громада росіян й інших будуть змушені вивчати естонську мову, якщо захочуть задержати за собою дотеперішні праці. Ця трудна річ коштуватиме „етніків" чимало труду і грошей і багато з них правдоподібно радше покинуть республіку, як піддадуться місцевим законам. На це власне числять естонські керівники, бо тоді численні естонці зможуть повернутися з інших республік на батьківщину і займуть їхні місця. „Це не є феномен дисидентизму, а радше розпачливі заходи рятувати мову і культуру маленького естонського народу", — заявив Мікк Тітма, перший секретар естонської комуністичної партії. Він додав, що Естонія в кожному відношенні підтримує політику гласности і перебудови, висунену вже на початку свого урядування генеральним секретарем ЦК КПСС і головою Президії Верховної Ради СССР Міхаїлом Ґорбачовим. „Ми хочемо, щоб на вулицях наших міст і сіл, у наших школах і установах, лунала наша рідна естонська мова", — заявив Тітма і цього бажаємо усім республікам, включно з росіянами.

Закон передбачає тепер, що естонці повернуться до ранішої практики і вживатимуть тільки ім'я і прізвище без імені батька, як це завели росіяни у їхній республіці. За свої права, за свою мову, культуру і свободу, естонці готові боротися чинно усякими доступними їм засобами.

Дві Кореї погоджуються на переговори

Сеуль, Південна Корея. — Вперше від часу закінчення Корейської війни дві сусідні держави — Демократична Республіка Корея і тоталітарна комуністична Народна Демократична Північна Корея — погодилися сісти за стіл переговорів.

Голова кабінету міністрів Північної Кореї Іон Гян Мок написав прем'єр-міністрові Республіки Корея Кан Ян Гунові, що його країна готова почати переговори 8-го лютого. Місце зустрічі — село Панменьчжон, що знаходиться дещо на північ від 38-ої паралелі, кордону між двома Кореями.

Не зважаючи на згоду Північної Кореї вести переговори з північним сусідом, покищо нема стовідсоткової впевнености, що переговори відбудуться. В минулому Північ часом погоджувалася зустрітися з Півднем, але потім завжди знаходила причини, щоб не сісти за стіл переговорів.

В минулому північні комуністи ставили перед Сеульом безконечну скількість попередніх умов. Головним завжди залишалася вимога погодитися на те, щоб „окупанти", як комуністи називають американські війська, покинули Південну Корею. Північ вимагала також, щоб Південна Корея відмовилася від спільних маневрів з армією З'єднаних Стейтів. Подібні ультиматуми постійно відкидалися, а переговори зривалися.

Коментатори висловлюють здогад, що на цей раз північна сторона не висуне вимог, які не зможуть бути виконані. Нині Пйон Гянг більше, ніж будь-коли, зацікавлений у переговорах зі Сеульом. Республіка Корея стала поступово встановлювати зв'язки з друзями півночі — комуністичними країнами Східньої Европи. Це не на жарт турбує комуністів. Побоюючись, що вони через рік-два можуть опинитися в ізоляції, пйонгянгські правителі вирішили відчути настанову на зустрічах представників півдня.

Між двома Кореями зібралися сотні невирішених проблем. Одна з них — зустрічі членів роз'єднаних родин. Таких по обі сторони кордону є коло 10 мільйонів.

Делегація американських сенаторів, що перебувала у Сеулі, привітала переговори обох Корей. Однак сенатори підтвердили рішимість З'єднаних Стейтів тримати у Південній Кореї військовий контингент.

З нагоди 71-их роковин встановлення Української Народної Республіки і 70-их роковин об'єднання всіх українських земель в одну незалежну, самостійну і соборну державу, поміщуємо на сторінках 3-ій, 4-ій і 5-ій деякі документи з тої світлої доби з архівів д-ра Володимира Трембіцького, як також його статтю на ст. 2-ій, в надії, що ці матеріяли причиняться до гідного відзначення тих роковин українською громадою. — Ред.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Svoboda (201) 434-0237 UNA (201) 451-2200
Subscription 1 year — $40.00 6 months — $22.00 3 months — $12.00
UNA members 1 year — $15.00 Change of address — $1.00 Make check or money order payable to: Svoboda
Postmaster: Send address changes to:
Svoboda 30 Montgomery Street Jersey City, N.J. 07302
Tel. (201) 434-0237 (201) 434-0807 (201) 434-3036
Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

IV Універсал — ідеал і програма

Немає більшого добра для окремої людини і цілого народу, — як свобода. І — логічно — немає більшого нещастя для людини і народу, як утрата свободи, як неволя. А що повна свобода, яка дозволила б на необмежений розвиток різної культури і економіки можливий тільки у власній, ні від кого незалежній державі, то кожний нарід звеличує роковини такої події, яка започаткувала постання рідної держави, або тісно пов'язана з державністю. Самої державности замало. Адже Німеччина мала рідну державність за Адольфа Гітлера, який прийшов до влади леґально, вигравши парляментарні вибори і діставши мандат від президента Гінденбурґа скласти собі, як новий канцлер, новий уряд, — і Франція за династії Бурбонів була незалежна і Росія за царату Романових була вже потугою, об яку розбився експансіонізм Наполеона, — але народи тих держав терпіли від диктаторського режиму. Тільки держава з устроєм демократії за взором античної Атенської республіки, тільки така держава дає своїм громадянам можливість почуватися вільними і діяти, як можна в межах демократичного законодавства і в атмосфері повної свободи.

Наш український 22-ий Січня — день проголошення у 1918 році Четвертого Універсалу це — у теорії — відповідник американського 4-го Липня 1776 року. Але у практиці, — яка величезна різниця між оцими двома подіями. Американці створили від дня проголошення своєї незалежности протягом двох століть могутню великодержаву між двома океанами з найсильнішою збройною силою і найбільшим добробутом, — українці проголосили свою державність, яка не збереглась і стала тільки історичним епізодом. 22-ий Січня став для нас символом, він не став сантиментальним спомином, а залишився, як політичний заповіт і політична програма, як ідеал, який має присвічувати сучасному і майбутнім поколінням, які мають змагати до реалізації цього ідеалу, цієї політичної програми. І то не всього тексту IV Універсалу, писаного в умовинах, куди, куди інших, різних від умовин нашого часу. Важливим і незаступним є одно світле, безсмертне речення у IV Універсалі: „...Однині Українська Народна Республіка стає самостійною, ні від кого незалежною вільною суверенною державою Українського Народу". Це одне речення каже нам прославляти IV Універсал, як початок новітньої української державности.

На превеликий жаль — Україна сьогодні — це єдина в світі країна, яка має 233,000 квадратових миль населення понад 50 мільйонів, лежить над морем, має великі природні багатства — і не має своєї держави. Це своєрідний трагічний феномен. Наші рідні й чужинні історики стараються розгадати загадку, чому такий великий народ, який живе на землях від Попраду по Дін, мав у трьох періодах своєї поверх тисячолітньої історії свою державу і в кожному з тих періодів втратив її. Розглядаючи причини прогри наших останніх визвольних змагань, найближче до коріння правди дійшов д-р Богдан Цимбалістий, медичний психолог, у своїй невеличкій, але мудрій книжці „Тавро бездержавности" (стор. 40,19982). Признавши правду тим нашим дослідникам новітньої історії України, які впевняють, що не „воріженьки", ані не їхня імперіялістична захланність, а ми самі найбільш винуваті у створенні цього феномену, що не маємо своєї держави, д-р Цимбалістий дійшов до висновку, що „намул неволі" викрив українську психіку і наставив її на неґатитивізм, із спаралізуванням волі єднатися для конструктивного творчого діла. Роковини IV Універсалу дають добру нагоду для поважного роздуму над причинами, чому ми поклоняємось тільки ідеалові — будучи в неволі. Недавно в підсовєтській пресі, яка дістала від гласности Ґорбачова більшу відвагу, прославлювано Михайла Грушевського, як великого ученого з таким додатком. „Як така мудра учена людина могла дозволити на проголошення такого ганебного акту, як IV Універсалу? Було б смішно, якби не було до болю сумно.

У цій темряві є одне світло: в Україні під ворожою займанщиною IV Універсал є таким злочинним актом, як був виступ Івана Мазепи проти Петра І. Але світлим явищем є щорічне звеличування Акту 22--го Січня всією українською вільною громадою у діяспорі, без уваги на сумне внутрішнє розсварення, яке було і є українським горем, українським прокльоном, що тяжить на нас, як наслідок „намулу неволі". Присвічує нам надія, що цей намул зникне, коли виб'є знову історична година з нагодою здобути загирену суверенну, ні від кого незалежну державу українського народу.

Володимир Трембіцький

У РОКОВИНИ ДРУГОЇ РЕСПУБЛІКИ У 1919-20 РОКАХ

Ми врочисто відзначили 70-ліття державности України в 1988 році, коли 22-го січня 1918 року державність УНР (яка заіснувала фактично 20-го листопада 1917 року) набула суверенність.

Все ж таки держава територіяльно існувала далі в 1919 році та в 1920 році (до 21-го листопада біля 6-ої години вечора), коли останні військові частини під пресією російських військ були приневолені залишити останні кріївки своєї державної території у околиці Волочиська та іще одному призбручанському пункті на півночі, подаючись на польську окупаційну зону Галицької Держави.

На підставі повищого ствердження історично-територіяльного факту ми можемо вшанувати 70-ліття другорічної екзистенції української державности у 1919 році, коли після заміни гетьманського монархічного правління 14-го листопада 1918 року, 19-го грудня повернулась в Київ республіканська влада з попередньою (від квітня 1918 року) назвою Української Народної Республіки (УНР).

Оцей історичний період за французькою формою урядового назовництва можна було назвати в нас Другою Республікою.

1919 рік позначився своєю особливістю:

а) поворотом в Україну республіканського устрою з-перед 29-го квітня 1919 року;

б) актом „всеукраїнського об'єднання" Галицької Держави, проклямованої у Львові 1-го листопада 1918 року із УНР;

в) юридичним оформленням республіканського правління та його устрою та

г) широкою дипломатичною експансією держави в дипломатичний закордонний світ, вітаючи його в Києві 19-го грудня 1918 року в моменті врочистого в'їзду до Києва де урядуючий корпус, який у своєму етапі з гетьманського періоду залишився в столиці від імені 24-ох держав: Австрія, Азербейджан, Білорусь, Болгарія, Вірменія, Греція, Грузія, Данія, Дон. Респ., Еспанія, Естонія, Італія, Кубанський Край, Литва, Мадярщина, Нідерлянди, Персія (Іран), Польща, Румунія, Туреччина, Фінляндія, Чехо-Словаччина, Швайцарія, Швеція; з півофіційними взаєминами. Національний Комітет з консулярними чинностями.

Основним правним актом нової влади у проводі створеної п'ятиособової Директорії УНР була проклямація до громадян республіки 26-го грудня 1918 року про:

а) нові соціяльні, національні та політичні вольности за конституційним правом,

б) привернення республіканського устрою на демократичних принципах із політичною орієнтацією на антантські переможні сили,

в) чим швидше відкриття конґресу Трудового Народу України та

г) випрацювання закону про Тимчасову Владу в УНР, яка була б діючою до нового скликання всенародного парляменту та проголошення повного тексту державної конституції.

Між 22-им та 28-им січня 1919 року відбувся „конгрес Трудового Народу" в Києві в присутності 400 депутатів з території української держави та як парляментарний орган ратифікував акт об'єднання ЗУНР (з її основними конституційними законами від 13-го листопада 1918 року про територію й населення в означених державних її кордонах).

ґ) надано повну юридичність державної репрезентації Директорії УНР з правами дальше проголошувати потрібні державні закони та постанови.

У висліді такої ситуації рішенням конґресу 28 січня 1919 року було проголошено — закон про тимчасову владу в УНР, в якому подано 1) основи встановлення першого соборного уряду на території УНР, з принципами всенародної демократії; 2) про Виконавчий Орган — Раду Народних Міністрів з всіми урядовими прероґативами затверджувати, змінювати чи модифікувати старі закони УНР із весни 1918 року за Першої Республіки, 3). мабуть першою чинністю Директорії УНР було поряд проголошення своєї проклямації до громадян своєї держави передання усім урядам країн світу та особливо европейським, особливого послання („ноти") про мирні цілі Директорії бути Україні прийнятою державою всім тим, що бажають справедливого миру та безпеки народів в їх дальшому державному існуванні.

Уконституована юридичною формою за всенародним конґресом голосування 22-го січня 1919 року директорії УНР у проводі із головою оції Директорії Володимиром Винниченком, 15-го лютого 1919 року прийняла своїм новим керманичем Симона Петлюру, який 15-го листопада 1919 року став фактично одноособовим верховним правителем Української Республіки.

За час 1919 року перед тяжкою воєнною ситуацією з Совєтською Росією, яка превентивним шляхом почала ліквідаційну інвазію на територію УНР, оборонною стратеґією України була офензивна кампанія дипломатичним шляхом в столиці України, з наміром переконати архітектів тодішнього европейського світу про природне, історичне та юридичне право України бути суверенною державою в родині вільних націй Европи.

(Закінчення на ст. 8-ій)

О. Ф. Ш.

У чотирикутнику смерти (1919—20)

Не дивлячись на запевнення мого мужа (він був завжди оптиміст), що у Вінниці все в порядку і спокійно — я скоро після приїзду з кінцем жовтня 1919 року зорієнтувалася, що опинилася в „чотирокутнику смерти". Його творили три ворожі армії: большевиків, поляків і росіян Денікіна та найгірший четвертий ворог: тиф у трьох різних видах (плямистий, черевний та поворотний).

Не забуду виду тифозного шпиталю у Вінниці, де відвідала нашого джуру Михася. Він лежав у гарячці на соломі в зимному коридорі і я, не дивлячись на риск зараження, забрала його до нашого помешкання та, мабуть, врятувала від неминучої смерти в тих умовинах.

Щоб не сидіти бездільно я зголосилася до праці в пресквартирі Начальної Команди УГА, але події не дозволили мені працювати довше, як шість тижнів. Та і праця пресквартири була в даних умовинах доволі ілюзійна.

Події котилися одна за одною. Побут і дії УГА на правобережній Україні в роках 1919/20 перейшли вже давно до історії та найдете їх у кожній енциклопедії (в англомовній — сторінки 763-766). Я була тільки німим співучасником та повних вісім місяців ділила долю і недолю нашої армії.

Найгірший був відворот на південь від січня до березня 1920 року. Ми їхали спершу з начальною Командою УГА, згодом із т. зв. технічною сотнею, що нею командував муж. Я перебула цю жахливу дорогу дослівно „на возі та під возом", спала на лавках і на долівці, їла, або не їла, пила страшну горілку „самогонку" і курила, що попало. Ввесь час думала про те, щоб не заразитися тифом. Найгіршим нашим пострахом були воші, що переносили заразки тифу. Вони старалися дійти якнайближче тіла і гніздилися у швах білля, а що були прозорі, тяжко було їх побачити. Тому на кожній квартирі, — якщо така найшлася — моя перша робота була виварити білля в „лузі" (вивар дерев'яного вугілля). Верхній одяг ми скроплювали карболем — дезинфекційним середником, що мав дуже прикрий запах, хоча назагал рідко в ньому гніздилися воші та легше було їх побачити. Не раз згадувала я тоді тихцем слова Петра Чикаленка у Відні. „Чи тобі здається, що ти ідеш на Рів'єру?" (тоді я не дуже йому вірила про такий побут на Україні). А коли було дуже зле, то ще згадувала слова д-ра Селезінки: „Чи ви збожеволіли, щоб тепер приїздити на Україну?"

У другій половині березня ми добилися до Балти і там перший раз від довгих тижнів ми мали квартиру і я спала на ліжку. В Балті була большевицька залога, але наша технічна сотня не мала з ними контакту, згідно з умовою, що ми були відділом „Червоної галицької армії" і вони залишили нас в спокою. Всі ми однак жили нервозно з дня на день, не знали яка доля нас чекає, чи дістанемо якісь директиви від Начальної Команди УГА, чи може вдастся нам прилучитися до армії УНР. Наші тихі бажання сповнилися: при кінці квітня зайняв Балту відділ отамана Тютюнника, що був частиною т. з. „Зимового походу" генерала Павленка, який від грудня 1919 року оперував в запіллі обох ворожих армій: большевиків і денікінців. Усі галичани, що були в Балті, прилучилися до групи Тютюнника і разом пробивалися через большевицький фронт до району Ямпіль — Могилів над Дністром. В часі того „рейду" я була декілька разів у дуже небезпечній бойовій ситуації. Усі наші переходи з групою Тютюнника я описала в репортажі п. з. „З повстанцями", що появився друком в „Календарі українського жовніра" за 1923 рік. Він є в моєму архіві.

З Могилева я дісталася до польського санітарного поїзду, що їхав до Львова і вернулася у половині травня додому. Не забуду переляку мамусі, коли я сказала, що всі мої речі, які мені залишилися по тих „тарапатах", треба спалити разом із валізкою, тому, що можуть в них бути тифозні насікомі.

Іван Самійленко

ДЦ УНР ПЕРЕД НОВИМИ ЗАВДАННЯМИ

III.

У листопаді 1919 року Отаман Військ УНР Симон Петлюра, промовляючи до воїнів у Староконстантинополі, сказав: „...що за час нашої 3-ох літньої боротьби, ми відродили українську націю, яка вже ніколи не складе зброї в боротьбі за свої святі права, за право самостійно й ні від кого незалежно жити й порядкувати на своїй рідній землі". Чи ж це не була одночасно відповідь матері забитого сина-юнака і тисячам їй подібних?

В дійсності, що ж означає Національно-Визвольна Революція 1917-1920 років для українського народу тепер і в майбутньому? Вона означає:

1) Що дякуючи цій революції наш край, з його споконвічним господарем — українським народом, перестав бути землею „терра інкоґніта". Україна, хоче того чи-ні сучасний світ, вже вийшла на арену світової політики!

2) що дякуючи цій революції український народ перестав бути т.зв. „органічною єдністю" Великоросійської колоніяльної імперії; перестав бути безіменним і бездержавним народом;

3) що „Боротьба нашого народу, як говорив Петлюра, не припиняється. Нехай вона бере нові і нові жертви, але Україна незалежна, чи хоче того Европа, чи ні — таки буде".

4) що з проголошенням Української Суверенної і Незалежної Держави — Української Народної Республіки 22-го січня 1918 року, яку визнали 32 країни світу, в тому числі і Совєтська Росія, — дальша зсилка Москви на т. зв. „законність" Переяславської Умови 1654 року, згідно якої анексія Москвою України інтерпретується, як „возз'єднання" України з російським народом на „віки-вічні", — втратила не лише т.зв. „правне" значіння, але й будь-яку історичну вартість;

5) що дякуючи цій революції прийшов остаточний кінець московської орієнтації, а кров пролита кращих синів і дочок України в обороні своєї Народоправної Суверенної і Незалежної Держави принесла і остаточно закріпила духове визволення нашого народу, поклала кінець, як говорив Грушевський, моральному закріпаченню;

6) що дякуючи цій революції український народ засвідчив перед світом, що він не пішов за большевицькою Москвою, а вибрав свій незалежний шлях державного і суспільного життя, що він зі зброєю в руках піднявся на боротьбу з большевицькою Москвою, обороняючи кожну п'ядь своєї землі і до останньої хвилини. Звідсіль, зумисне твердження совєтської пропаґанди, що український народ, разом з російським, були творцями Жовтневої Большевицької Революції 1917 року є наглим спотворенням дійсних історичних фактів і подій;

7) що УНРеспубліка, як в часи большевицької революції і громадянської війни в Росії, так і в часи війни України з Москвою завжди стояла по боці західньої демократії. Такої політики дотримувався Уряд УНР в екзилі і в Другій світовій війні, що має величезне значіння у нашій визвольній політиці;

8) і нарешті, що Симон Петлюра в цій революції не лише відродив у нашому народі традиції визвольної боротьби, але й визначив у ній найголовнішого, найбільш лютого й підступного, рафінованого ворога — Москву. Він завжди підкреслював, що між царською Росією і сучасною — комуністичною, для нас не було і нема різниці, бо тільки ріжні форми московської деспотії та імперіялізму..." І в цьому вирішальне значіння і заслугу має Національно-Визвольна Революція 1917-20 років та її лідер Петлюра.

„Як відомо, після трьохлітньої кривавої війни з большевицькою Москвою 21-го листопада 1920 року, Уряд УНР, разом з уцілілими в тяжких боях частинами армії під натиском переважаючих сил ворога та з огляду на несприятливу міжнародну ситуацію, — сказав Симон Петлюра, — відійшли на другу лінію наших бойових позицій". Уряд УНР не капітулював і не підписав з ворогом мирного чи якогось іншого капітуляційного договору. Його Армія не розпалась і не здалась, а лише відійшла „на другу лінію" фронту. Боротьба нашого народу, — продовжував Петлюра, не припиняється. Нехай вона бере нові й нові жертви, але Україна незалежна, хоче того чи не хоче Европа, таки буде".

Свого часу Леся Українка в поемі „Вавилонський полон" писала, що „два шляхи — смерть і ганьба, або перемога, — третього шляху у нас немає". Український народ, його Уряд і Армія УНР вибрали шлях боротьби і перемоги. Доказом цього є той незаперечний факт, що Уряд УНР в екзилі не лише існує сьогодні, але в силу його можливостей діє. Доказом цього є постійний терор і спротив та мільйонові жертви українського народу під владою комуно-московського окупанта, а терор, як твердив Троцький, — це продовження війни лише в іншій формі.

Втрату української держави починають усвідомлювати думаючі і відповідальні постаті передових країн світу. Домінуючим висловом такої думки чи почувань є колишній амбасадор ЗСА в ОН, д-р Киркпатрик, яка в 1986 році сказала, що „новий процес совєтського експансіонізму ще почався від України, який дійшов тепер до Манаґви та, що він має істотні елементи спільні між собою". І коли в розмові з цими людьми, зокрема про спротив і „Freedom - fighters" в Україні, то ми не рідко чуємо від них репліку. „We know that, but we don't

(Закінчення на ст. 8-ій)

М. Орлич

22-ге СІЧНЯ 1919 р. В КИЄВІ

Від Кубані до срібного Сяну,
Тризуби блистять золоті...
З мільйонів грудей, мов з вулькану,
Вилітають воскресні пісні.

Українська воскресла держава,
На руїнах московських царів,
Вернулась нам воля і слава
Гетьманів, князів і королів.

У Києві свято! Хвилюють майдани —
Над містом козацькі стяги...
Острими шаблями розбили кайдани,
Вірні Україні лицарі-орли.

Немає кордону — границі між нами —
Від Чорного моря до синіх Карпат,
Що нас розділяли століттям-віками.
Наш Львів тепер Києву брат!

Дружню подай руку, сестро — брате!
Гукають стрільці-лицарі:
Нехай усміхнеться наша рідна мати!
Неволі скінчилися дні!

Над Києвом сонце — в голубій блакиті
Золотіють церкви й Дніпро...
З'єднались в любові, „Од нині по віки"
Розірване серце, у тіло одно.

Богдан Ф. Корчмарик

ЧЕТВЕРТИЙ УНІВЕРСАЛ І ЙОГО ІСТОРИЧНЕ ЗНАЧЕННЯ

...В кривавім морі і вогні
Її окрадену збудили...
Вітри і вихорі страшні
Її в повітрі закрутили.
О. Олесь

II.

Будучи свято переконані в тому, що Четвертий Універсал дає правні і реальні основи та моральну опору українській нації в її боротьбі за самостійну українську державу проти всіх фікцій, творених московськими кровожадними та безоглядними наїзниками для щораз то все більшого її поневолення, ми, зокрема, в обличчі сучасної жорстокої та невідрадної політичної дійсности, повинні об'єднатись під прапором Української Народної Республіки, яка вивінувала нас цим священним історичним Актом, і спільними зусиллями провадити нерівну боротьбу на всіх можливих фронтах, за звільнення нашої дорогої Батьківщини з-під московсько-большевицької окупації. Тим більше, що політичні та національні інтереси українського поневоленого народу вимагають однієї державноправної плятформи. А такою була, є і мусить, покищо, бути лише і то виключно плятформа і концепція Української Народної Республіки, вже хоч би тому, що цієї леґальної політичної плятформи не скасував ніхто і ніякий пізніший закон, ухвалений українським народом. Ані гетьманський режим, ані пізніша Директорія, ані Закарпатська Україна, ані, нарешті, конечний одчайдушний Акт 30-го червня в основному не змінили цього знаменного закону вільного українського парляменту, яким формально і фактично встановлено самостійну і ні від кого незалежну Українську Народну Республіку.

Коли сучасні московські правителі наважуються тенденційно зводити визвольну боротьбу українського народу за незалежність і створення Української Народної Республіки до дій, закордонних буржуазних націоналістів, а деякі представники коекзистенційної політики не лише тенденційно пропаґують „доктрину збереження органічної цілости", але й повторюють москалями зформульоване твердження, що, мовляв, „так, як Росія не може жити без України, так само і Україна не може жити без Росії", то ми, розсіяні по всіх континентах, морально зобов'язані документальними історичними даними доказати й одночасно поінформувати дезорієнтований вільний світ, що український народ власною силою і волею, через вільно обране представництво, відновив свою власну історичну славну й могутню, колись, царсько-королівську, а потім козацько-гетьманську державу і проголосив 20-го листопада 1917 року свою власну державу — Українську Народну Республіку і, що тією самою силою і волею 22-го січня 1918 року проголосив перед цілим тодішнім світом її повну суверенність і незалежність. Щобільше. Ми повинні документально і виразно доказати, що ця наша відроджена і відновлена держава мала всі конечні атрибути суверенности: посідала свою власну відвічну територію, мала народ, свій національний уряд, своє власне військо, свою власну монету, якої початки сягають славних часів панування на київському імператорському престолі Володимира Великого, мала відкриті різного ступеня консуляти в 25-ох країнах тодішнього світу й добилася повного і удокументованого міжнародного визнання...

Диспонуючи цими найважливішими атрибутами, відновлена українська держава 9-го лютого 1918 року уклала мир у Бересті Литовськім з т. зв. центральними державами — Німеччиною, Австро-Угорщиною, Болгарією та Туреччиною і тим самим заставила тодішній міжнародний політичний світ її шанувати. Саме, в результаті цього мирового договору в Бересті, під кінець 1918 року в відновленій українській самостійній державі розгортали свою діяльність 70 консулярних установ від імені 27-ох держав вільного світу.

Коли, під впливом тенденційно спрепарованої московської та промосковської історіографії, деякі політичні представники вільного світу наважуються твердити, що українські землі є „органічною" частиною Росії і, що Україна — це націоналістичний витвір XIX сторіччя, то наш священий обов'язок, на основі об'єктивних джерельних даних та незаперечних історичних фактів, доказати, що український народ має своє власне славне історичне минуле, свою власну оригінальну і багату культуру, первооснови якої сягають далеких часів Трипілля і свою власну національну самобутність, тісно пов'язану з золотою добою Київської імперії, яка на переломі X та XI сторіч стояла на вершку свого всебічного розвитку і була не тільки головним забороло усієї тодішньої Европи проти диких орд азійських кочовиків, але також і однією з найбільших, наймогутніших, найбагатших та культурніших держав цілого тодішнього світу.

Зокрема, ми повинні поінформувати чужинецький дезорієнтований світ, як дивилися на Русь-Україну тодішні західньоевропейські володарі, які, за всяку ціну, намагалися династично спорідитися з київським імператорським престолом. Тим більше, що ці справи досить наглядно і переконливо характеризують не лише тодішні, але також і деякі сучасні об'єктивні чужинецькі історики. І так, французький історик Левеск, цитуючи слова паризького єпископа Саверекса, який на чолі представників французького королівства їздив до Києва, просити руки дочки царя Ярослава Мудрого, Анни, між іншим, писав: „Цей Край", тобто Русь-Україна, „є більш об'єднаний, щасливіший, сильніший і більш цивілізований, як сама Франція". А сучасний англійський історик, Е. А. Гарвей, пояснюючи, чому західньоевропейські володарі намагалися династично спорідитися з київським царським чи радше іператорським престолом, каже: „... а тепер ходім на Схід, на стару Русь, до Києва, до Золотоверхого Києва! Це найславніший город по Царгороді, столиці імператорів!

(Закінчення буде)

У ВІЙНІ ЗА ДЕРЖАВНІСТЬ ТА ТЕРИТОРІЯЛЬНУ НЕНАРУШИМІСТЬ

Ген. полк. Мих. Омелянович Павленко
Начальний вождь УГА в 1919 році, командуючий армією УНР 1919-20.

Ген. штабу, ген. полк. Микола Юнаків
Начальник Штабу Збройних Сил УНР (1918) професор Академії Генерального Штабу.

Генерал артилерії, генерал полк. Сергій Дельвіг
інспектор армії УНР (1919), світової слави вчений артилерист.

Генерал штабу, ген. хор. Всеволод Петрів
Інспектор Армії УНР (1919), міністер військових справ (серпень 1919).

Генерал штабу, ген. хор. Михайло Греків
міністер військових справ УНР (1918).

Генерал штабу, ген. хор. О. Осецький
Начальний Отаман Військ УНР (1919).

Володимир Савченко Більський
Ген. хор. фльоти, директор департаменту морського міністерства (1918) р.

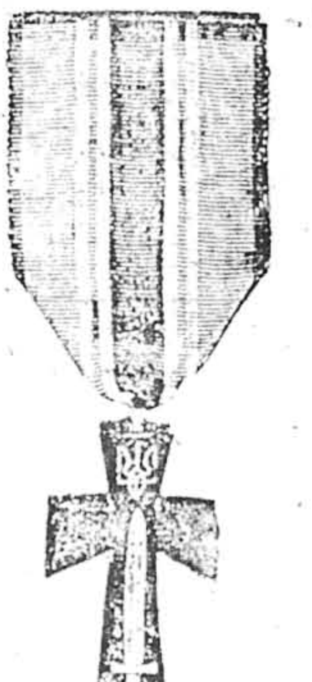
Ген. хор. Віктор Павленко
Начальник повітряної фльоти (1918).

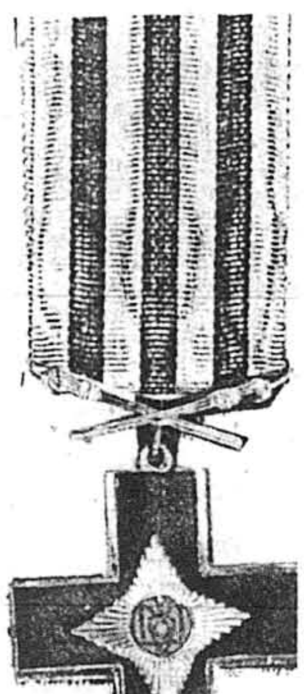
Ген. четар Мирон Тарнавський
Начальний вождь УГА в часі походу на Київ (літом 1919).

Генерал штабу, генерал четар В. Курманович
державний секретар військових справ, шеф штабу УГА (1919).

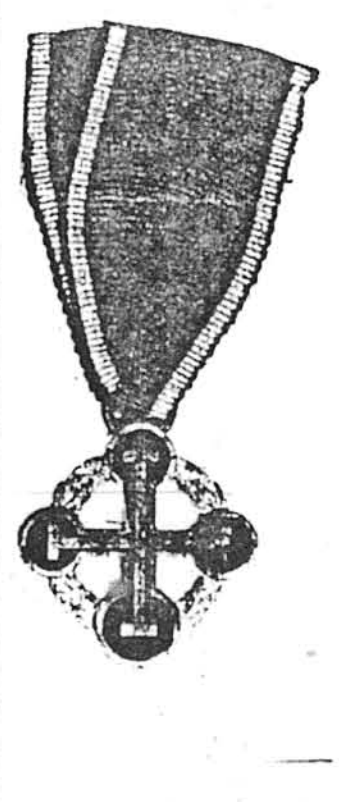
Хрест Симона Петлюри
(з мечем)

Залізний Хрест
в честь героїв І-го Зимового походу і боїв (1919)

Хрест Борцям за Волю України (1917-1921)

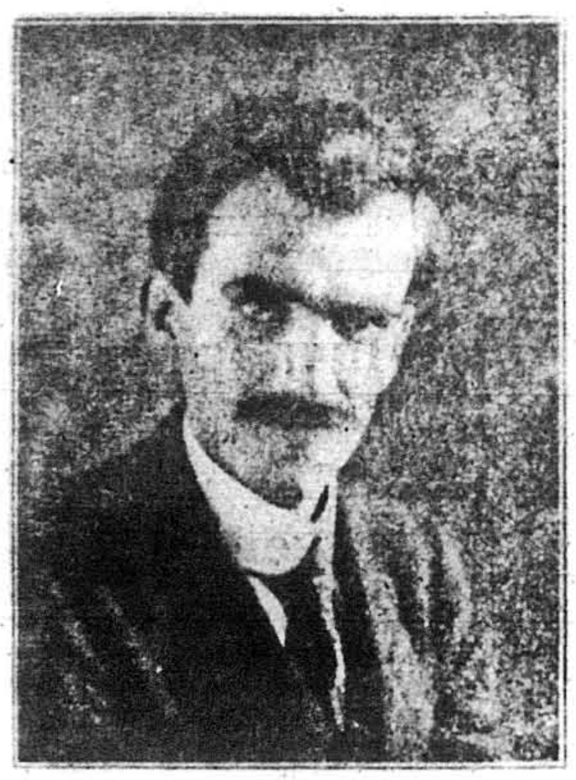

Хрест Української Галицької Армії (УГА)

„Мазепинський Хрест"
(УСС)

ПОЛІТИЧНО-ДИПЛОМАТИЧНА АВТОРИТЕТНІСТЬ УКРАЇНИ 1919-20 РОКІВ

Проф. Олександер Шульгин
творець державної закордонної політики, міністер закордонних справ 1918 року визначний диплома́т УНР.

Володимир Винниченко
співтворець та перший голова Директорії УНР, 1918-19.

Симон Петлюра
Другий голова Директорії УНР в 1919 році, верховний правитель УНР в 1919-20.

Проф. Вячеслав Липинський
ідеолог української державности, авторитетний дипломат — посол України у Відні 1918-19.

Проф. Сергій Шолухин
форматор мирового договору з Совєтською Росією 1918 року, політичний радник представництва УНР на мировій конференції в Парижі у 1919 році.

Граф Михайло Тишкевич
найбільша авторитетність дипломатичного корпусу УНР, 1919-22.

Барон М. Василько
визначний дипломат та меценат українських представництв за кордоном 1919-24.

Проф. Андрій Яковлів
визначний юрист радник міністерства 1918 року та дипломат 1919-20.

Князь д-р Іван Токаржевський-Карашевич
важливий міністерський радник, 1918-19, та в закордонній посольській службі авторитетний дипломат.

А. Лівицький
міністер юстиції (1919), міністер закордонних справ УНР, 1919-20, архітект замирення України з Польщею в квітні 1920 року.

ПОСТАНОВИ Й ЗАКОНИ ПРО ШТАТИ ДИПЛОМАТІВ УНР ЗА КОРДОНОМ В 1919-20 РОКІВ

Ч. 47.

Іменем Української Народньої Республіки.

Затверджуємо: Голова Директорії В. Винниченко в. р.

Члени: Петлюра в. р., Ф. Швець в. р., Андрієвський в. р., А. Макаренко в. р.

6 січня 1919 року. Київ.

Посвідчив: В. об. Державного Секретаря Михайло Корчинський в. р.

Ухвалений Радою Народніх Міністрів

Закон

про Державну Українську Грошову одиницю.

У розвиток, доповнення та зміну відповідальних законів постановити:

1. З 26 січня 1919 року російські грошові знаки, як кредитові білети, так і знаки Російської Державної Скарбниці, так звані „керенки", перестають бути законними платіжними знаками на Україні і прийом їх перестає бути обовязковим.

2. Державна українська грошова одиниця є гривня, яка містить 8712 долі щирого золота. Гривня поділяється на сто шагів; дві гривні складають карбованець.

3. Всі розрахунки зборів, поступлень, видач, та зазначення всяких сум у грошових рахунках, актах та всіх взагалі умовах, а також і всі платіжі провадяться в гривнях та шагах.

4. Виноконня по умовах та зобовязанях, що виникли в приватно-правових стосунках до 26 січня цього року і визначені в рублях, вчиняється в гривнях, по рощоту: 1 рубль — рівний 2 гривням.

5. З 16 січня 1919 року всіми державними установами припиняється прийом російських кредитових білетів в 1000 та 500 рублів в платіжі та внески, а також на біжучі рахунки.

Що-ж до решти російських грошових знаків, то Міністру Фінансів надається право визначати курс, по якому вона мають прийматися і після 26 січня 1919 р. урядовими установами, а також строки та инші умови цього прийому по окремих категоріях знаків.

6. Закон цей вводиться в життя по телеграфу.

Голова Ради Міністрів Чеховський в. р.

Міністр Фінансів В. Мартос в. р.

(Д. В. З., 3 вип., 23 січня 1919 року.)

Ч. 103.

Іменем Української Народньої Республіки.

Затверджуємо: Голова Директорії В. Винниченко в. р.

Члени: Андрієвський в. р., А. Макаренко в. р., Петлюра в. р.

Член-Секретарь Ф. Швець в. р.

24 січня 1919 року. Київ.

Посвідчив: В. об. Державного Секретаря Михайло Корчинський в. р.

Ухвалений Радою Народніх Міністрів

Закон

о доповнення до закону 6 січня 1919 року про Державну Українську Грошову одиницю.

На доповнення до закону 6 січня 1919 року „про Державну Українську грошову одиницю" постановити:

„В випадку, коли офіціяльне повідомлення про закон о російських грошових знаках одержувалось на місцях з таким запізненням, що населення фактично не мало можливости здати до Державних Скарбниць російські грошові знаки вартістю в 1000 та 500 рублів, дозволяється сільським громадам складати приговори про кількість грошових знаків вищезгаданої вартости, залишившуюся у них на руках, і направляти ті приговори разом з проханням про прийом від них цих грошей до Міністра Фінансів через свого Повітового Комисара."

Голова Ради Народніх Міністрів В. Чеховський в. р.

Міністр Фінансів Б. Мартос, в. р.

(В. Д. З., 8 вип., 18 лютого 1919 року.)

Ухвалений Радою Народніх Міністрів

Закон

про приєднання до всесвітних почтової, телеграфної та радіотелеграфної спілок.

1. Приєднатися Українській Народній Республіці до Всесвітньої Почтової Спілки та приступити до конвенції цієї Спілки, складеної в 1906 року в Римі, зо всіма пізніщими додатками і відмінами.

2. Приєднатися Українській Народній Республіці до Всесвітньої Телеграфної Спілки і приступити до конвенції цієї Спілки, складеної в 1898 року в Лісабоні, зо всіма пізніщими додатками і відмінами.

3. Приєднатися Українській Народній Республіці до Всесвітньої Радіотелеграфньої Спілки і приступити до конвенції цієї Спілки, складеної в 1912 року в Льондоні, зо всіма пізніщими відмінами та додатками.

4. Виконання попередніх трьох пунктів доручити Народнім Міністрам Почт і Телеграфів та Закордонних Справ по їх між собою згоді.

5. Доручити Народньому Міністрові Почт і Телеграфів розробити, по згоді з Народнім Міністерством Фінансів та Державним Контролем, тарифи для міжнародньої почтової, телеграфної та радіотелеграфної кореспонденції, які представити на затвердження Ради Міністрів.

В. Чеховський в. р.

Народній Міністр Почт і Телеграфів Штефан в. р.

(В. Д. З., III-й вип., 23 січня 1919 року.)

Ч. 344.

Іменем Української Народньої Республіки

Затверджуємо: 9 січня 1919 року.

Голова Директорії В. Винниченко.

Члени: Андрієвський.

Член-Секретарь: Ф. Швець.

Посвідчую: В. о. Державного Секретаря М. Корчинський.

Ухвалена Радою Народніх Міністрів

Постанова

про штати Надзвичайних Дипльоматичних Місій.

1. Прикладені до цього штати Надзвичайних Дипльоматичних Місій ухвалити.

2. Згідно з цими штатами утворювати Надзвичайні Дипльоматичні Місії для зносин з ріжними Европейськими державами.

Голова Ради Народніх Міністрів,

Міністр Закордонних Справ В. Чеховський.

Штати Надзвичайних Дипльоматичних Місій.

Посада	Число посад	Місячне утримання в карбованцях		Кляса посади
		Одному	Всім	
Голова Місії	1	2.000	2.000	IV
Радник	1	1.500	1.500	V
Секретарь	1	1.000	1.000	VI
Аташе	2	800	1.600	VII
Урядовець	2	750	1.500	VIII
Разом	7	—	7.600	—

Ч. 375.

Іменем Української Народньої Республіки

Затверджуємо: 18 січня 1919 року.

Голова Директорії В. Винниченко.

Член: А. Макаренко.

Член-Секретарь: Андрієвський.

Посвідчую: В. об. Державного Секретаря М. Корчинський.

Ухвалений Радою Народніх Міністрів

Закон

про доповнення закону від 9 січня 1919 року про штати Надзвичайних Дипльоматичних Місій примітками.

Закон від 9 січня 1919 року про штати Надзвичайних Дипльоматичних Місій доповнити примітками четвертою, пятою та шостою такого змісту:

Примітка 4: Гроші, котрі асигнуються Надзвичайним Місіям, повинні бути, в виду пониження за кордоном вартости карбованця, побільшені в $1^1/_2$ раза: себ-то асигнувати кожній місії на рік разом — 542.400 карб.

Примітка 5: Представити право Міністрові Закордонних Справ асигнувати в розпорядження Голов Надзвичайних Місій суми, по його угляђенню, на допомогу українським громадянам, проживаючим по за кордонам, із десятиміліонового фонду — із кредиту по § 4, ст. 2, сміти 1919 року (таємні видатки).

Примітка 6: В відміну примітки другої названого закону, Міністрові Закордонних Справ надається право видавати в розпорядження Голов Надзвичайних Місій суми, які по його угляђенню, необхідні на пресу і які повинні бути віднесені до десятиміліонового фонду — до кредиту по § 4, ст. 2, сміти 1919 року (таємні видатки).

Голова Ради Народніх Міністрів,

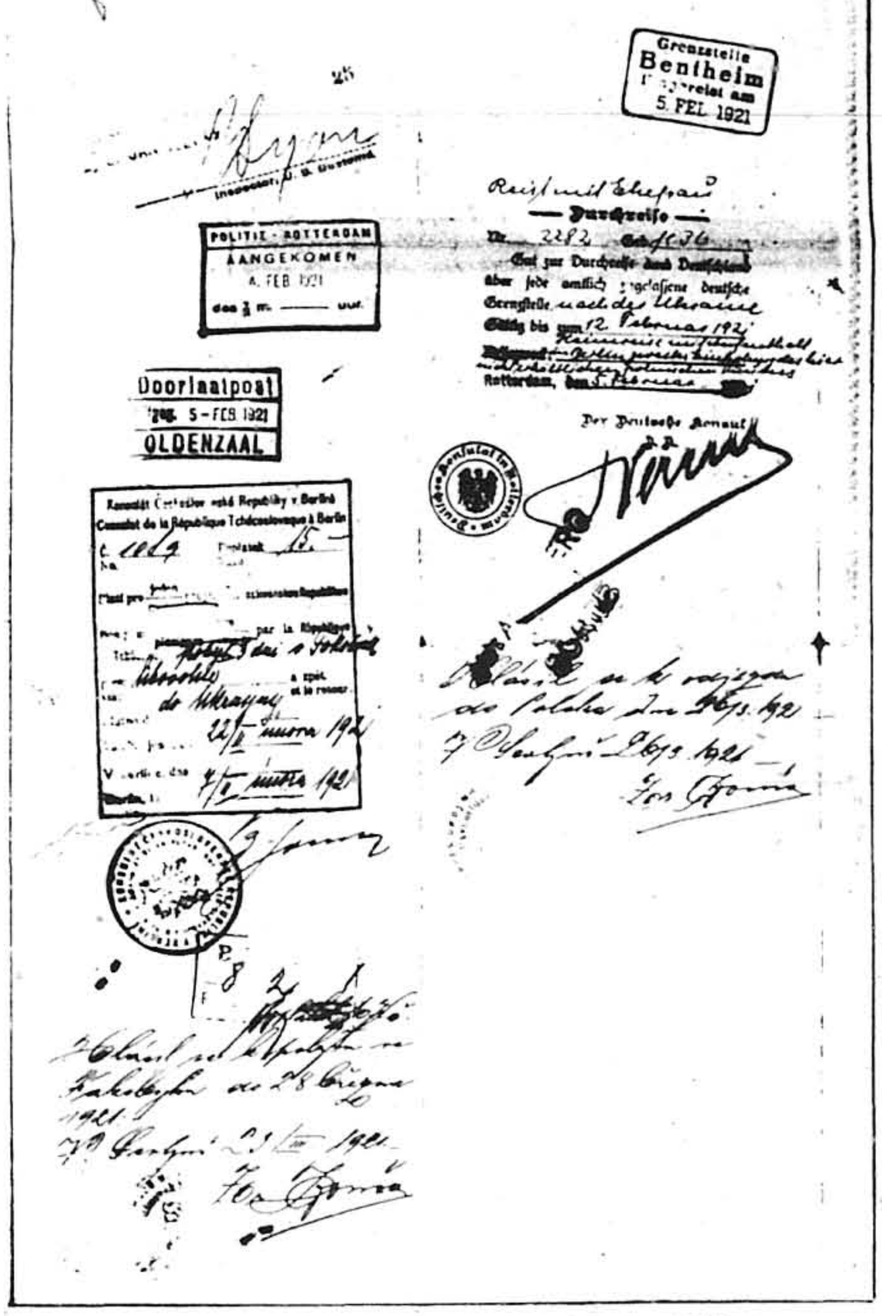
Міністр Закордонних Справ В. Чеховський.

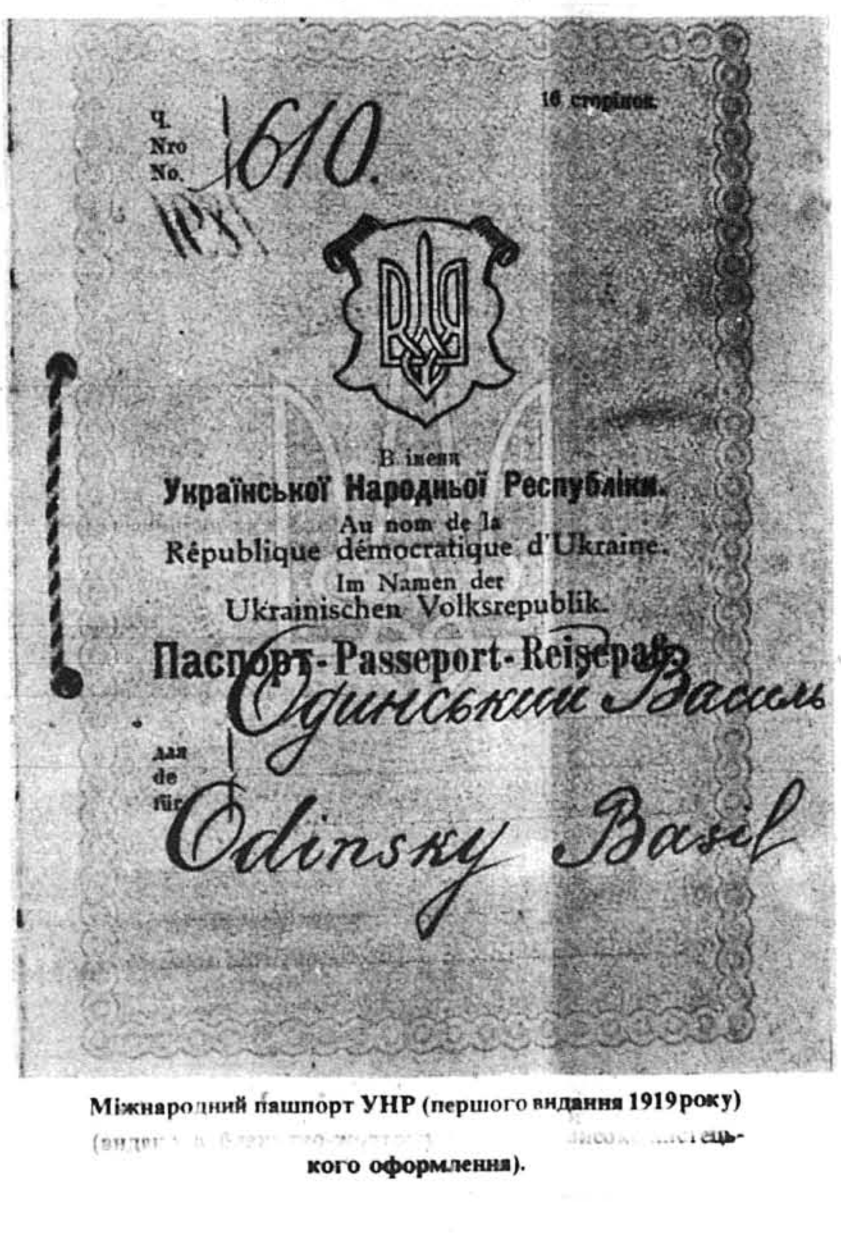
Міжнародний пашпорт для громадянина Української Народної Республіки (1919-20).

Д-р Евген Петрушевич
президент, опісля диктатор ЗУНР в 1919 році, член Директорії УНР в 1919 році.

Одна із сторінок дипломатичного пашпорту УНР (1919-20).

Міжнародний пашпорт УНР (першого видання 1919 року) (видача ... -кого оформлення).

Державна Печать Президента

Добровільна праця в Українському Музеї в Ню Йорку

Збираючи матеріяли для цієї статті, я усвідомила, що левова частина праці для Українського Музею є добровільною. Вона допомогла поставити Музей на високий професійний рівень і здобути йому визнання серед американських музейників і української діяспори, а недавно і в Україні, про що свідчать листи звідти і згадки про УМ в совєтській українській пресі. Роботу для УМ безплатно виконують десятки, а може й понад сотня людей: члени управи Музею та комітету його розбудови, добровольці відділів Союзу Українок Америки в Ню Йорку та інших містах; фахові редактори безплатно редагують каталоги УМ, видатні українські мистці систематично допомагають своїми порадами, а то й працею, куратором однієї з виставок був активний громадський діяч. Звичайно, всі ці люди доброї волі нічого б не могли зробити, якби Музей не мав кваліфікованих і відданих працівників та не мав би широкої підтримки громади — коло 2,000 членів Музею і численних жертводавців грошей та експонатів, не співпрацював би з українськими й американськими установами, що позичають та дарують експонати для деяких виставок.

Не називаю імен добровольців, усіх не згадаєш.

Уперто й систематично працюють члени управи Музею. Кожний має певні обов'язки, виконання яких забирає багато часу й енергії, витрат на поїздки, телефони, листування. Членів управи нині є 25, серед них — професіонали середнього покоління. Всі працюють у певних комісіях, як от Комісія збирання коштів, Комісія плянування праці Музею на довшу мету, Комісія преси та публікацій. Фахівці певних ділянок виконують для Музею роботу, відповідну до свого фаху й досвіду. Наприклад, один мистець, фахівець проєктування музейних виставок, уже понад 12 років виконує оригінальні проєкти виставок УМ, які мають успіх у фахівців-музейників і у широкої публіки. Другий член управи, за фахом архітект, був куратором двох виставок і автором їх каталогів, погоджував справи, пов'язані з проєктом нового будинку. Скарбником Музею є фахівець-фінансист. Є в управі і адвокат, який веде всі юридичні справи. Два бібліотекарі керують працею бібліотеки. Багато часу й енергії забирає у кількох членів управи справа збирання коштів — на поточну працю Музею, на будівельний фонд, на тривалий фонд, який має забезпечити існування УМ в майбутньому. Члени комісії преси й публікацій редагують „Вісті Українського Музею", що періодично з'являються в „Свободі", і „Новини" Музею, які дістають його члени, допомагають редагувати каталоги та інші публікації. Чи не найбільше праці вкладають голова управи та його заступники. Секретарі теж мають чимало роботи.

Два члени управи Музею, що мають досвід в організаційній праці, керують добровольцями, які є необхідними у щоденній рутині Музею, також виконують окремі завдання. Наприклад, фахівець-комп'ютерник допоміг співробітникам налагодити працю на подарованому Музеєві комп'ютері, дав поради щодо програм. Два мистці-графіки оформляють видання Музею. Добровольці завзято пакують пошту, коли її буває багато, як от при висиланні членам Музею пакетів з різдвяними картками, запрошень на відкриття нових виставок, річних звітів і „Новин" Музею, розкладів зайнять курсів тощо. Два добровольці систематично приходять допомагати працівникам канцелярії. Добровольці радо допомагають у влаштуванні товариських зустрічей у Музеї, приносять щось доброго до буфету.

Важливим обов'язком добровольців є чергування в залях Музею на вікенди (в будні звичайно чергують працівники Музею). Цих добровольців забезпечують відділи СУА з Нюйоркської округи. В екстерних випадках (хвороба тощо) викликають когось із добровольців, що живуть неоподалік Музею. Звичайно відповідальний за працю добровольців член управи серед тижня перевіряє чи на вікенд добровольці будуть на місці.

Працює Комітет розбудови Музею, що складається з людей різних поколінь, професій, поглядів. Дещо вже зроблено, плянується багато більше, бо завдання Комітету велетенське — зібрати кошти на спорудження нового будинку Музею. Це прагнення всіх, хто розуміє важливість репрезентативного Українського Музею в метрополії світу — Ню Йорку.

На користь Музею не раз виступали блискучі українські співаки й музики, артисти слова. „Українські артисти — Українському Музеєві" — під таким гаслом відбувся один з концертів, що дав УМ понад 3,000 долярів.

Чимало відділів СУА по всій Америці організовують фінансову допомогу УМ — влаштовують дні Музею, викликають для доповідей членів його управи і працівників, ходять з колядою на Музей, дбають про приєднання нових членів.

Українські громади різних міст Америки й Канади виявляють ініціятиву в організації показу трьох пересувних виставок Музею: „Українське народнє мистецтво", „Історія української іміграції в Америці" і „Втрачені архітектурні пам'ятки Києва".

Не один з ентузіястів праці для Музею відчув радість, прочитавши в привітанні Євгена Сверстюка Світовому Конґресові Вільних Українців такі слова:

„Настала пора — рідні наші поза межами України, передати вам нашу подяку за те, що ви є, що поміж чужими народами бороните честь українського імени своєю працею і людською вартістю, за те, що вас не покидає рятівний національний біль і тривога, за те, що свято бережете пам'ять, духовні цінності, реліквії батьківщини, за видані книги і за збережений рівень культури".

Любов Дражевська

ПРО АЛЬМАНАХ '89

З приємністю відмічуємо позитивний відгук наших читачів на Альманах УНСоюзу на 1989 рік і дякуємо їм за переслані гроші та додаткові датки на Пресовий фонд, „Веселку" тощо. Пригадуємо і прохаємо не повертати книжок, бо за кожну повернену книжку ми мусимо заплатити пошті 1.40 дол. Як ми зазначили в листі, коли не можете заплатити за Альманах УНС — затримайте його, як дарунок від нас. — В-во „Свобода".

Урочисте відкриття Фундації Центру Українських Канадських Студій

Центр Українських Канадських Студій (ЦУКС), заснований у 1981 році, виник за всіма правилами закономірности. Адже ніщо не народжується з нічого.

Незабаром, точніше в 1991 році, українці будуть торжественно святкувати 100-ліття поселення в привітній їм Канаді. На протязі цього століття вони не тільки свято берегли скарби, привезені сюди з рідного краю, не тільки збагачувалися економічно й інтелектуально, збагачуючи заодно Канаду, але й творили свої культурні цінності на питомому ґрунті, у питомих їм обставинах. За цей час пороблено великі досліди й написано томи їхньої історії. Створилася специфічна література. Народилося особливе художнє мистецтво. Традиційний фолкльор дістав нові нашарування. Розвинулися і мають свою історію преса, радіо, телевізія. Розгорнулося музейництво. У багатьох державних школах уведено українську мову. Усі ці ділянки удокументовані вже джерельними матеріялами, монографіями, розвідками, статтями.

Центр Українських Канадських Студій виник таким чином з назрілих потреб вивчення цих предметів у цілісності та їх взаємозв'язку. Заснування цієї академічної інституції виникло також як наслідок конечних потреб і бажань українських канадських студентів знати й розуміти культуру, в якій вони народилися та з якою вони можуть не абстрактно, а органічно себе ідентифікувати.

Не дивно, отже, що ЦУКС поповнюється все більшою кількістю студентів, які готуються на вчителів українсько-англійських державних шкіл, працівників українських музеїв, культурно-громадських діячів.

Такою цілеспрямованою програмою ЦУКС поступово здійснює поставлені перед собою завдання. Для запоруки стабільности цієї програми, для безперебійного існування її, рішено заснувати непорушну фундацію.

З цією метою з ініціятиви ЦУКС 30-го листопада 1988 року відбулося у формі бенкету офіційне відкриття цієї фундації під кличем „Допомогайте зберігати українську спадщину!". Співорганізаторами бенкету були Жіночий алюмнат Альфа Омеґа, манітобський провінцийний відділ Комітету Українців Канади, Український Народний Дім, Клюб Українських Професіоналістів та Підприємців.

Бенкет відкрила директор ЦУКС та майстер церемонії д-р Наталя Апонюк. Серед почесних гостей були прот. Тимофій Міненко, декан богословського факультету Колеґії св. Андрея і представник Блаженнішого Митрополита Василія; о. шамб. Ярослав Рудачек, парох церкви Святої Родини і представник Митрополита Максима Германюка; сенатор Натан Нурґіц; міністер освіти Леонард Деркач, репрезентант прем'єра Манітоби; головний суддя манітобської королівської лави Богдан Гевак; д-р Генрі Дакворт, канцлер Манітобського університету; д-р Роман Єринюк, ректор Колеґії св. Андрея; д-р Петро Кондра, професор-емерит Манітобського університету й член Дорадчого комітету ЦУКС.

У залі серед численної української активної інтеліґенції були також д-р Девид Лолесс, ректор Колеґії св. Павла при Манітобському університеті; Марко Міненко, посол і заступник спікера в Манітобській леґіслятурі, а також представник лідера опозиції Шерин Карстерс; Ґері Дуер, лідер НДП у Манітобі; судді манітобської королівської лави Воллес Дарійчук та Теодор Гловацький.

Під час відкриття (зліва): П. Кондра, Б. Гевак, дружина д-ра Г. Дакворта, Л. Деркач, прот. Т. Міненко, о. шамб. Я. Рубачек, сен. Н. Нурґіц, дружина д-ра П. Кондри, д-р Г. Дакворт, д-р Р. Єринюк.

Головну доповідь прочитав суддя Б. Гевак. Торкнувшись історії виникнення ЦУКС, що тісно пов'язувалася з розвитком Колеґії св. Андрея, доповідач інформував присутніх, що в сучасну пору в ЦУКС викладається 17 різних курсів, які є повністю акредитовані Манітобським університетом і під кожним оглядом відповідають його вимогам та законам. Усі курси, продовжував він, викладають кваліфіковані в своїх галузях викладачі, незалежно від їхньої національности чи віровизнання. Це саме стосується й студентів — курси доступні всім, хто цікавиться українською спадщиною.

Основна мета афіліяції Колеґії св. Андрея з університетом, наголошував доповідач, заключалася в тому, щоб поширити академічну програму українських студій і забезпечити їй фінансову стабільність. Таким чином Манітобський університет став першим і досі єдиним вищим науковим закладом у Канаді, в якому студент може отримати ступень бакалярва в галузі студій української канадської спадщини. Крім координації академічної програми, центрові був наданий ширший мандат — допомагати в поширенні дослідницької роботи в галузі української канадської спадщини й допомагати українській громадськості берегти й розвивати цю спадщину.

Сьогодні, продовжував доповідач, у ЦУКС навчається 125 студентів. З кожним роком збільшується кількість студентів неукраїнського походження. Останнім часом уведено навіть докторську програму. На форумі центру виступило вже з доповідями 53 передових науковців-україністів, запрошених з різних кінців Канади й Америки, в тому числі й знавців етнічних питань.

Давши детальний огляд проробленої досі праці, доповідач зупинився на бюджеті ЦУКС, який черпає з університетської скарбниці 55,000 дол. річно. Цей мінімум категорично не покриває коштів, необхідних для ефективного функціонування центру, що досі існував й розвивався, дякуючи державним дотаціям та окремим жертводавцям, що раз досягнули суми 500,000 дол. Усі ці гроші, однак, були призначені виключно на специфічні проєкти — на програми підвищення знань української мови й культури вчителів державних шкіл, на вишкіл помічників учителів для двомовних програм у Вінніпезі, на спроваджування доповідачів з різних ділянок українознавчих студій, на академічні нагороди студентам.

Маючи вже тверді академічні основи, казав доповідач, ЦУКС потрібна тепер солідна фінансова база. Університет у своїй теперішній критичній ситуації ніяк не зможе збільшити бюджету Центру. Нереальним було б також очікувати пожертв від тих, хто вже пожертвував більші суми, а тим більше надіятися на спорадичні державні дотації. У таких обставинах фінансової непевности з року в рік, ЦУКС не може конкретно плянувати своїх далекосяжних програм.

Отже потрібна міцна фінансова основа, підкреслював доповідач, що запевнила б тривале існування й постійний розвиток ЦУКС. Досягнути цього можна лише створенням непорушної фундації, відсотки якої даватимуть додатковий до університетського бюджету прихід на потреби фінансування роботи ЦУКС.

Проголосивши фундацію офіційно заснованою, доповідач повідомив, що пожертви до фундації почали напливати вже скоро після оголошення бенкету й досягнули суми поверх 26,000 дол., а поштовхом до створення фундації був княжий дар Форвина та Марії Богданів з Ванкуверу в сумі 33,000 дол.

Цих основоположників фундації гідно відзначив у своєму виступі д-р Петро Кондра, згадавши їхню віддану культурно-громадську працю та щедрі пожертви на різні культурно-національні цілі. Він також подякував д-р Апонюк за ініціятиву в створенні фундації й за організацію бенкету та за її віддану працю для центру.

Міністер Леонард Деркач, склавши привіт від прем'єра манітобського уряду, висловив признання центрові за його добре організовану й корисну працю та привітав центр зі заснуванням фундації.

Д-р Генрі Дакворт склав привіт і найкращі побажання для росту фундації від Манітобського університету, відзначивши, заодно, заслуги й ролю д-р Апонюк в успішній діяльності ЦУКС.

Від Колеґії св. Андрея вітання склав д-р Роман Єринюк. Насвітливши тло історичного розвитку в тісному поєднанні з колеґією та Манітобським університетом, він висловив признання ЦУКС та д-р Апонюк за цінну роботу в галузі розвитку українських канадських студій, а одночасно в процесі багатокультурности Канади.

Фіналом бенкету був виступ чоловічого хору „Гуслі", який, під вправною диригентурою Василя Соломона та з сольовим виступом талановитого молодого співака-тенора Івана Майби, по-мистецькому виконав в'язанку українських пісень.

Картина об'єднаних зусиль діячів українського культурно-громадського життя допомогти ЦУКС здобути тривкі фінансові основи була б далеко неповною, якщо б залишити не названими організації та їхні керівники, які входили в склад Комітету збірки фондів. Комітет очолював головний суддя манітобської королівської лави Б. Гевак, завжди активний в культурних процесах українського життя в Канаді. Сьогодні він займає найвищу позицію, яку будь-коли досягнув українець-канадець у манітобській системі судівництва.

У складі комітету були: Бетті А. Ваттс, голова Екзекутиви Батьківського Комітету Сприяння Українській Мові в Манітобі; д-р Роман Єринюк, голова Манітобської Провінційної Ради КУК; Володимир Климків; Філія УНО (Ст. Боніфас); д-р Петро Кондра, член Дорадчого комітету ЦУКС; Іванна Левандовська, голова Дирекції Осередку Української Культури і Освіти; д-р Михайло Марунчак, президент УВАН; д-р Ігор Майба, заступник голови УНДому; д-р Лев Мелоський, член Дорадчого комітету ЦУКС; Нестор Мудрий, заступник голови Клюбу Українських Професіоналістів та Підприємців; Федір Микитишин, голова УНДому; Іванна Пітерс, голова Жіночого алюмнату Альфа Омеґа; Тарас Прихітко, голова Дирекції Фундації „Освіта"; д-р Сергій Радчук, голова Дирекції Фундації ім. Тараса Шевченка; Михайло Рута, голова Клюбу Українських Професіоналістів та Підприємців; Галя Фенюк, голова хору ім. Олександра Кошиця; Леся Швалюк, секретар манітобського Відділу КУК; Петруся Щур колишня голова Жіночого алюмнату Альфа Омеґа.

Маніфестація таких об'єднаних зусиль для збереження української спадщини в Канаді наглядно засвідчує важливість ролі Центру Українських Канадських Студій у цьому напрямі. Центр покладає великі надії на всеканадську українську громадськість, що вона виразить свою солідарність з цією маніфестацією об'єднаних зусиль керівників культурно-громадських організацій і складе свої пожертви на непорушну Фундацію ЦУКС для збереження української спадщини в Канаді.

Галина Мухин

Адреса Центру Українсько Канадських Студій: The Center for Ukrainian Canadian Studies, St. Andrew's College, The University of Manitoba, Winnipeg, Man. R3T 2M7.

ПОДЯКА

З волі Всевишнього дня 13-го квітня 1988 року

відійшла у Вічність

наша Найдорожча ДРУЖИНА, МАМА і БАБУСЯ

бл. п.

Марія з дому Мушкевич Хитра

уродженка Підгаєць

Усім, що вшанували пам'ять незабутньої бл. п. Марії складаємо нашу найсердечнішу подяку. Щиру подяка Рідним, Приятелям і Знайомим, що в нашому горю поспішили зі словами співчуття, розради, квітами, датками на добродійні цілі і своєю участю в похоронних відправах віддали останню прислугу Покійній.

Складаємо сердечну подяку о. прелатові Йосифові Федорикові пароховi церкви св. Володимира в Елизабет, Ню Джерзі за відслуження похоронних відправ і прощальну проповідь під час поминального Богослуження в церкві св. Володимира в Елизабет і надгробного на українському православному цвинтарі св. Андрія Первозванного в Савт Бавнд Бруку дня 20-го квітня.

Дякуємо членам хору „Боян" в Елизабет і його дириґентові п. Михайлові Коваль за зорганізовання хористів і гарний спів на Панахиді в похоронному заведенні Литвин і Литвин в Юніон, Н. Дж. в дні 19-го квітня.

Дякуємо проф. Романові Левицькому за спів на похоронному Богослуженні в церкві св. Володимира в Елизабет і на цвинтарі св. Андрія Первозванного в Савт Бавнд Бруку та на поминках за гарне відспівання кількох улюблених пісень бл. п. Марії з участю бандури.

Щиросердечна подяка для о. Юліяна Осадци за відправлення Богослуження в церкві св. Володимира в Ґлен Спей, Ню Йорк стейт, за душу бл. п. Марії негайно по одержанні відомости про її відхід у Божу Вічність.

Щира подяка за лікарські поради і лікарську опіку в останніх роках лікарям: Др. Любомир Явний, Др. Любомир Кузьмак, Др. Степан Семчишин, Др. Степан Рубін, Др. Роман Граб, Др. Юрій Кігічак, Др. Марія Єфремов.

Щиросердечна подяка всім членам Родини і Приятелям за гарні квіти на свіжу могилу бл. п. Марії. Вінки-квіти були від мужа Михайла, від доньки Наталії Рибак з мужем Борисом і внуками Маркіян і Ксеня, від доньки Христини Кіналь з мужем Юрієм і внуки Уляна і Юліян, від сватів: Др. Василь і мґр Ярослава Кіналь, Григорій і Стефанія Рибак, від приятелів: Др. Степан і Галина Семчишин, Розалія Бойчук з донькою Ромою і зятем Орест Черник, від родини з Торонто, Канада; квіти: Теофіль і Дарія Турчин, Зенон і Марія Гарапа і від Пластприяту в Елизабет квіти-вінок, де Покійна бл. п. Марія була головою понад 20 років.

Щиросердечна подяка членкиням товариства „Апостольство Молитви" при церкві св. Володимира в Елизабет за участь в похоронному Богослуженні в дні 20-го квітня 1988 р. з горіючими свічками, якого членкинею була рівнож Покійна бл. п. Марія.

Щира подяка пл. сен. Ірині Левицькій, яка як Станична Пластової Станиці в Елизабет по Панахиді в похоронному заведенні Литвин і Литвин в Юніон, Н. Дж. прощала Покійну Марію від себе і від членів Старшини Пластової Станиці в Елизабет, подякувала її за довголітню працю в Пластприяті (понад 20 років) і співпрацю з Пластовою Станицею у вихованні пластової молоді і за ініціятиву створення Фонду для придбання Пластового Дому для української молоді. Рівнож пл. сен. Ірина Левицька на прохання родини перевела збірку на Пластові видання ЮНАК і ГОТУЙСЬ та на Фонд ім. пл. Дрота.

Щиросердечна подяка п. Галині Загайкевич-Мельничук, яка як голова товариства „Дочки України" відділ Союзу Українок Америки ч. 24 в Елизабет, попрощала покійну бл. п. Марію на поминках в Савт Бавнд Бруку від себе і від членів Управи і членів товариства в якім Покійна була довголітнім членом Управи, як референтка Суспільної опіки за її працю у відділі та за працю рівнож в Окружній раді Союзу Українок Америки в Нюарку, як референтка Суспільної опіки. На прохання родини рівнож перевела збірку замість квітів на свіжу могилу на Пам'ятковий фонд ім. бл. п. Марії Мушкевич-Хитра для Українського Музею в Ню Йорку з призначенням на будову нового будинку для музею.

Щира подяка п. Олі Граб, яка як містоголова відділу СУА в Елизабет дала свою пожертву для Суспільної опіки при відділі.

Ми невимовно вдячні всім за щедрі пожертви на Служби Божі за душу бл. п. Марії, які були відправлені і будуть відправлювані в церкві св. Володимира в Елизабет і інших церквах Америки й Европи (Лондон — Англія, Люрд — Франція, Новий Ульм — Німеччина, Медика біля Перемишля — Польща, Львів і Рудно біля Львова — Україна).

Пожертви на СЛУЖБИ БОЖІ зложили: Марта Боровик, Ольга Буката, Мотря Островська-Бенсон, Андрій і Катерина Бук, Ольга Хтей-Бочарська, Володимир і Ярослава Василак, Осип і Галина Галичин, Стефанія Галькович, Христя Головчак-Деберн, Ева Іваник, Роман і Надія Канюґа Ігор і Оксана Кіналь, Юрій і Христина Кіналь, Іван і Христя Клюфас, Микола і Стефанія Купчак, Семен і Анна Каша, Іван Кириченко, Марія Гарапа і Дарія Турчин, Рональ і Джойс Ґедман, Др. Василь і Ярослава Кіналь, Анна Політило, Юлія Пязік, Стефанія Павлуцька, Мирон і Надія Пінковський, Григорій і Стефанія Рибак, Борис і Наталія Рибак, Юрій і Аліція Сенчій, Ірена Сендецька, Сестрицтво „Любов" відділ УНС ч. 37, Василь і Ольга Шевчук, Анна Хитра, Ксеня Хитра, Теодор і Павлина Юрчак, М. Заяць, сестрінка Марія Крушельницька зі своїми приятельками Джуди і Кіти переслали на Служби Божі до манастиря св. Серця у Віскансін, ЗСА.

Пожертви на Пам'ятковий Фонд бл. п. Марії Мушкевич-Хитра на Український Музей в Ню Йорку з призначенням на будівельний фонд в сумі 650 дол. (шістсот п'ятдесят). Пожертви замість квітів на свіжу могилу зложили: Бокало Мирон і Марія, Барляк Марія, Буката Ольга, Бемко Іванна, Гусак Ярослава, Іванців Михайло і Анна, Качмар Василь і Наталія, Яцусь Осип, Когут Александра, Мілян Евгенія і Федун Христина, Мельничук Едвард і Олена, Полянська Юлія, Павлюк Неонілія, Політило Анна, Гарасимів Степан і Клара, Др. Марія Єфремов, Рибак Григорій і Стефанія, Рибак Борис і Наталія, Шевчук Василь і Ольга, Хитра Михайло, Заремба Ярослав і Ольга, Загайкевич Орест і Ярослава.

Пожертви на Пам'ятковий фонд бл. п. Марії Мушкевич-Хитра з призначенням на:

Пластові видання — ЮНАК і ГОТУЙСЬ в сумі .... $500 (п'ятсот)

на Пластовий Фонд ім. пл. ДРОТА в сумі .... $150 (сто п'ятдесят)

Разом $650

На Пластові видання ЮНАК і ГОТУЙСЬ замість квітів зложили: Андрушків Роман і Світляна, Бачинська Оксана, Бокало Петро й Оксана, Др. Грицак Петро і Рея, Др. Кіналь Василь і Ярослава, Др. Кушнір Юрій, Крамарчук Богдан і Лідія, Коваль Ольга, Кернична Катерина, Мельничук Мирослав і Богданна, Др. Рибак Юрій, Рибак Григорій і Стефанія, Рибак Борис і Наталія, Черник Орест і Романа. З власної ініціятиви і зі своїх ощадностей внуки пластуни юначка Уляна і юнак Юліян Кіналь, юнак Маркіян і новачка Ксеня Рибак зложили на видання ЮНАК і ГОТУЙСЬ свій дар в сумі 60 дол. в пам'ять БАБУСІ МАРУСІ.

На Пластовий Фонд ім. пл. Дрота зложили: Бокало Любов, Бойчук Ярослав, Когут Александра, Левицький Роман і Ірина, Пластова Станиця в Елизабет, Полянська Юлія, Пінковський Мирон і Надія, Др. Рибак Юрій, Рибак Борис і Наталія.

Рівнож Родина згідно побажання Покійної бл. п. Марії перешле в короткі більший даток до отців Василіян в Бразилії на виховання українських священиків.

Дякуємо рівнож похоронному заведенні Литвин і Литвин в Юніон, Н. Дж. за зразкове переведення всіх справ зв'язаних із похоронами.

Дякуємо всім Рідним, Приятелям і Знайомим за їхні слова потіхи, виявлені нам в зустрічах, телефоном і письмом, Всім хто будь-як вшанував Покійну, зложивши квіти, датки на Служби Божі та пожертви на добродійні цілі в пам'ять Покійної.

ВІЧНА ПАМ'ЯТЬ ПОКІЙНІЙ!

Муж — МИХАЙЛО

Доньки — НАТАЛІЯ РИБАК з Родиною

ХРИСТИНА КІНАЛЬ з Родиною

Маємо на складі нову книжку

Катерини Перелісної

ВІРШІ ДЛЯ ДІТЕЙ

Кольорові ілюстрації **Марти Гірняк-Воєвідки**

Видання Союзу Українок Америки в Чикаго, 1986, з друкарні Семків і Семків, Давнерс Ґров, Иллиной, сторін 51

Великий формат, ціна $7.00 з пересилкою

Книжку можна замовляти в

Svoboda Book Store

30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Мешканців стейту Ню Джерзі обов'язує додати до ціни 6% стейтового податку.

CONVERSATIONAL UKRAINIAN

by Yar Slavutych

Дуже добрий підручник для ужитку студентів середніх і високих шкіл, а також як самоучок для дорослих осіб.

Fifth edition, newly revised

Gateway Publishers, Ltd., Edmonton-Winnipeg, 1987, pp. 608.

Price, hard cover — $20.00.

SVOBOVA BOOK STORE

30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Мешканців стейту Ню Джерзі обов'язує

6% стейтового податку

Маємо на складі нову книжку

д-ра Михайла Логази

„ТАКЕ ТО В НАС ЖИТТЯ"

Спогади, промови, есеї, коментарі, вибране про охорону здоров'я.

Сиракюзи-Ню Йорк, 1985, друком Укрпрінт, Вудсток, Мд., стор. 352. Тверда оправа, ціна 20.00 дол.

Можна набути в книгарні Свободи.

Громада Кергонксону відсвяткувала річницю Листопадового Зриву

Заходами відділів УККА та УАКР в Кергонксоні в неділю 6-го листопада 1988 року відбулася в церковній залі Святкова академія в пошану 70-ліття Листопадового Зриву.

При вщерть виповненій залі голова відділу УККА Микола Василик відкрив коротким словом програму вітаючи присутніх, а головно учасників Визвольних Змагань проф. Романа Чучкевича та неприсутнього через хворобу Михайла Кухнія.

Злучені хори Кергонксону, під батутою проф. Володимира Тритяка, відспівали гимн 1000-ліття, слова Зореслава, муз. Федоріва. Відтак М. Василик представив присутнім промовця проф. Володимира Барагуру, відомого журналіста, редактора „Веселки" та письменника.

Доповідь проф. Барагури різнилася від багатьох, часто шабльоново-трафаретних, рефератів. Застановлюючись над тим чому нам „встоятись не було сили", доповідач підійшов до Листопадового Зриву не так під кутом національно-виховним, як радше з точки зору наукового об'єктивізму, бо „історя є вчителькою життя" або, як каже Євангеліє: „пізнай правду, а вона визволить тебе". Тому, крім позитивів, доповідач розглянув також і негативи, яких було чимало, наприклад, непослух українській владі Команди Корпусу Січових Стрільців, який не послухав наказу негайно прибути до Львова, а зробив це три дні пізніше, коли вже було запізно, отягання наших адміністрацій на провінції з висиланням військових сил до Львова, мовляв вони потрібні на місці, наївна довірливість обіцянкам, а навіть присягам ворогів під час переговорів, неспроможність висадити в повітря мостів на Сяні чи розмонтувати залізничні рейки на лінії Перемишль — Львів і т. д.

Все ж таки, казав доповідач, „сорок тисяч цвіту, що зів'яв галичанам, не пішов намарно. Пам'ять про 1-го листопада живе в серцях народу і передається молодому поколінню. Геройські діла учасників Листопадового Зриву віджили в УПА та в Дивізії УНА. І хоч ми потерпіли невдачі, ідея Незалежної України відживає так як серце Прометея чи „як Фенікс оновлений в огні".

Після доповіді мішаний хор „Золотий гомін" під дириґентурою д-ра Олега Волянського виконав „Журавлі" — муз. Лепкого-Кошиця, „Вставай, Україно", муз. Садовського та „Накрила нічка", муз. Колесси.

Учень школи українознавства Андрій Кейд віддеклямував вірш „У ті дні листопадові" невідомого автора, а пластунка Ліда Підлуська вірш „Наш Львів" — Зореслава. Чоловічий хор „Трембіта", дириґент Степан Яц, відспівав „Ой видно село", муз. Лепкого, „Ой літа орел", слова Т. Шевченка та в'язанку стрілецьких пісень муз. Гайворонського.

Після хору виступила Нуся Яц, колишня артистка українських театрів, і віддеклямувала „Слово на Свято Листопадових Роковин", автор О. Г., а відтак злучені хори виконали „Наш рідний край", сл. і муз. В. Тритяка, та „Живи Україно", муз. Гайворонського.

Академію закрив голова відділу УАКР д-р Олег Волянський, а всі присутні закінчили це успішне свято могутнім „Ще не вмерла".

Учасник

We have in stock a new book

by Roman Dublan:

"THE TRUTH ABOUT THE LIE"

SOVIET SPORTS REALITY

Published by the New Pathway Publishers, Toronto, 1986, printed by Harmony Press, pages 110. Price $12.50.

Mr. Dublan has followed and researched sports in the Soviet Union for nearly four decades and had good insight about machinations, about what is going on in there, about athletes themselves, their mentalities, attitudes and aspirations.

SVOBODA BOOK STORE
30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
New Jersey residents add 6% sales tax.

Т-во Українських Інженерів Америки

ПРОГРАМА НАУКОВО-ТЕХНІЧНОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ

Лос Анджелес, Каліфорнія
Український Католицький Парафіяльний Осередок
5154 De Longpree Avenue, Hollywood, CA.

П'ятниця, 3-го лютого 1989 р.

6:30 веч. — Реєстрація
7:00 веч. — Товариська зустріч

Субота, 4-го лютого 1989 р.

8:30 рано — Реєстрація
9:00-11:45 — Ранні Сесії
Предсідник: Інж. Зенон Захарісевич
Доповідачі:
Інж. Юрко Солук — "Personal engineering workstation"
Д-р Андрій Івах — "The use of lasers in ophthalmology"
арх. Віктор Чарторіський — „Архітектура Печерської Лаври і Успенського Собору"
Д-р Михайло Яримович „Стратегічна оборона — велика надія на майбутність"

12:00-1:45 — Полуденок
Предсідник: Інж. Богдан Микитин
Доповідачі:
Інж. Іван Дутка — „25-ліття ТУІА Відділ Каліфорнія"
Інж. Володимир Лехіцький — „1000-ліття українського мистецтва"

2:00-4:00 — Пополудневі Сесії
Предсідник: Інж. Остап Шенкірик
Доповідачі:
Інж. Андрій Струтинський: "Geotechnical cone penetration test"
Інж. Василь Ложницький — "Forensic science"
Арх. інж. Левко Майстренко — „Архітектура Гетьманщини XVII-XVIII сторіч"

Проситься всіх учасників Конференції зареєструватися.
Реєстрація — включно з полуденком — виносить 10.00 дол.

Голоситись до участи в Конференції до **1-го лютого 1989 р.**: телефонічно: (818) 763-6911; листовно: B. Mykytyn, 5325 Teesdale Avenue, N. Hollywood, CA 91607

Пластова Свічечка в Ню Йорку

Заголовна сторінка запрошення на Пластову свічечку.

Хоча пластова організація розсіяна по всіх континентах земної кулі, то все ж таки пов'язана між собою не тільки духовістю, дружбою але й спільними переживаннями. Саме такими переживаннями, що єднають усіх пластунів у світі є плянування пласотвих зайнять і так ціла організація рік у рік відзначує важливі події з життя та буття українського народу. Всі ці святкування є частиною виховного процесу пластової молоді тому й в більшості вони проходять у вузькому колі пластової молоді та батьків. Один із таких святочних моментів — це запалення пластової різдвяної Свічечки, що її уже 40-ий раз запалюють пластуни по всьому світі, щоб думками з'єднатися з тими, що засідають до святої вечері в Україні. Цю традицію в пластову виховну систему впровадила покійна вже, але незабутня виховниця пл. сен. Цьопа Паліїв 1949 року. Про одне таке святкування хочеться поділитись з читачами, наповнило бо воно душу оптимізмом і вірою в незнищимість українського народу.

У неділю, 8-го січня ц.р., о год. 1.15 по полудні зібралася в одностроях пластова братія нюйоркської станиці разом з батьками та іншими гістьми щоб, запалити пластову різдвяну Свічечку. Свято, чи радше святвечірню зустріч, коротким привітанням усіх присутніх відкрила молода станича ст. пл. Оксана Куровицька та відразу перейшла до програми, що її підготовила пл. сен. Стаха Гойдиш з участю новацтва і юнацтва Станиці. Програмою провадила пл. юначка Адріяна Качарай, розпочавши її словами: „Тихо безшелестно там далеко в Україні падає сніг..." Коли ще в повітр'ї бреніли її останні слова — до святочно прибраного столу з колачем, запаленим свічником і мискою куті на ньому, біля якого стояла подруга станична, підійшло троє новачат Одарка Кошарюк, Роман Подпірка та Адріян Березовський. І так перший новак звернувся до станичної: „Подруго станична прошу засвітити цю свічечку для українських дітей в Україні", а тоді підійшла новачка і попросила „Подруго станична прошу засвітити цю свічечку для українських дітей у всьому світі", а в кінці новак сказав „Подруго станична прошу засвітити цю свічечку для нашої пластової родини". І ставши праворуч і ліворуч станичної новачата передали світло різдвяної Свічечки всім присутнім і залунала стародавня колядка Бог предвічний... Із запаленими свічками, що зогрівали своїм хоч невеликим, але таким сильним (бо з дитячих рученят) полум'ям усіх присутніх програма продовжувалася, переплітались слова заповідачки з колядками та віршами, що їх виголосили новаки; Юрій Пилип, Данило Бадяк, Микола Кендел, Данило Літеплo. новачки; Наталка Богданович, Надійка Савицька та юнак Григор Щесняк. Голова Пласт-прияту Яра Сидорак угощала усіх присутніх кутею, а станична подякувала всім за участь і присутність. На закінчення пролунала ще одна колядка.

Зустріч закінчилася, а в душі залишились такі добрі почування, гордости за організацію, що протягом 40 років зуміла згуртувати в своїх рядах уже, мабуть, п'яте покоління українців. Покоління, що сьогодні ще так чудово володіє мовою своїх, — бо вже, на жаль не у кожному випадку батьків, але й з відчуттям уміє нею послуговуватися. Вирізнення належиться усім тим, хто брав участь в програмі, а вже зокрема новачці Наді Савицькій, юначці Адріяні Качарай і юнакові Григорові Щеснякові, які завдали собі стільки труду, а з тим передали насолоду слухачам.

Станична ст. пл. Оксана Куровицька може послужити зразком для не одного, що молодь а ніхто інший є речниками майбутнього.

ХВФ

Д-р ЄВГЕН ОЛЕНКО
внутрішні хвороби
приймає у Квінсі і виїжджає на виклики домів

Дентист ОЛЬГА ОЛЕНКО
Профілактика хворіб ясен і зубів. Лікування і протезування. Косметична стоматологія. Приймається тільки за попереднім домовленням

Адреса у Мангеттені	Адреса у Квінсі
ROCKEFELLER CENTER 630 5th Ave., Room 1803 New York, N.Y. 10020	105-37 64th Avenue Forest Hills, N.Y. 11375 (718) 459-0111

ІВАН ДЕМ'ЯНЮК ВИСЛОВЛЮЄТЬСЯ:

"ВИ ЗАСУДИЛИ...ЛЮДИНУ ЯКА Є ЗОВСІМ НЕВИННА; НЕВИННА ОСОБА."

"Я НЕ Є 'ІВАН ГРОЗНИЙ' І НАЙСПРАВЕДЛИВІШИЙ СВІДОК Є САМ БОГ, ЯКИЙ ЗНАЄ ЩО Я НЕВИННИЙ."

"МЕНІ ЦЕ НЕНАЛЕЖИТЬСЯ. Я НЕВИННИЙ, НЕВИННИЙ, НЕВИННИЙ — І БОГ Є МЕНІ СВІДКОМ."

ТОМУ ЗВЕРТАЄМОСЯ З ПРОХАННЯМ: ДОПОМОЖІТЬ ЗАХИСТИТИ НЕВИННУ УКРАЇНСЬКУ ЛЮДИНУ СВОЇМИ МОЛИТВАМИ ТА ФІНАНСОВИМИ ПОЖЕРТВАМИ — ПОДАЙМО БРАТНЮ РУКУ КОНЕЧНОЇ ДОПОМОГИ!...

СВОЇ ПОЖЕРТВИ ПРОСИМО СЛАТИ НА АДРЕСУ:

THE JOHN DEMJANJUK
DEFENSE FUND
P. O. BOX 92819
CLEVELAND, OHIO 44192

У САН ФРАНСІСКО якраз відбувається конференція Асоціяції удосконалення науки, де чотирьох панелістів-науковців гостро виступили з обвинуваченням, що вживання біотехнології військом загрожує створенню перегонів біологічної зброї, котре може зупинити міжнародні переговори в справі роззброєння. Офіційні чинники, відповідальні за досліди над біологічною зброєю в ЗСА, назвали такі закиди „нонсенсом". Підполковник Дейвид Гаксол, командант Американського військового медично-дослідчого інституту заразливих хворіб, заявив, що „наші досліди не є таємними та відкриті для публіки", а крім того ці досліди продукують потрібні щеплення та ліки для поборювання смертельно заразливих недуг.

БАЗУЮЧИСЬ НА ПРОВЕДЕНИХ інтерв'ю на конференції посадників американських міст, виглядає, що проблеми бездомности та голоду у великих містах Америки стабілізуються. Вони приписують це явище постійній допомозі ісцевих, приватних і федеральних установ.

У СОРОКОВИЙ ДЕНЬ ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ
нашого Дорогого і Незабутнього
МУЖА І БАТЬКА

СВ. П.

ІВАНА БРОДИЛА

буде відслужена

ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА
в середу, 25-го січня 1989 р. о год. 8-ій ранку
в церкві св. Духа в Брукліні, Н. Й.
161 N. 5th Street

Про молитви за душу Покійного просять:
дружина — МАРІЙКА
доні — МАРТА і МАРУСЯ
сини — АНДРІЙ і РОМАН

ПОДЯКА

З волі Всевишнього, дня 5-го січня 1989 року
відійшла від нас у Вічність
наша Найдорожча
МАМА, СЕСТРА І БАБУСЯ

св. п. д-р

Олена (Галя) Томоруґ
з дому Захаріїв

нар. 21-го грудня 1895 року на Стрийщині

Цією дорогою складаємо щиру подяку Всеч. о. парохові Романові Ґолембі за відслуження похоронних відправ і прощальну проповідь під час поминального Богослуження 9-го січня в церкві св. Арх. Михаїла в Ню Гейвені, Конн. Дякуємо рівнож д-рові Іванові Кизикові та членам церковного хору за відспівання похоронних відправ, зокрема п. Марії Бурбелі-Хижій за відспівання улюбленої пісні Покійної „О Мати Божа".

Сердечно дякуємо голові 66-го Відділу Союзу Українок п. Ірені Гладкій та членкам Відділу за влаштування поминок та за прощальні слова, як і голові Окружної Ради Союзу Українок Нової Англії п. Лідії Чайківській-Фіцалович та голові УККА в Ню Гейвені д-рові Михайлові Снігуровичеві за прощальні промови на Панахиді.

Особливу подяку складаємо д-рові Михайлові Дзюбатому за сумлінну медичну опіку. З глибини серця дякуємо також всім Приятелям, що постійно відвідували та підтримували на дусі Незабутню в часі її довгої недуги.

Ми невимовно вдячні Всім, що у днях нашого безмежного болю зложили нам вислови співчуття та відпровадили нашу Мамусю у Вічність своєю присутністю на похоронних відправах, вінками та пожертвами на Служби Божі та добродійні цілі.

Замість квітів на могилу просимо складати пожертви на пресовий фонд „Нашого Життя" та на церкву св. Арх. Михаїла в Ню Гейвені, Конн.

У глибокому смутку:
донька — МИРОСЛАВА ТОМОРУҐ-ЗНАЄНКО
сестра — МАРІЯ РУДНИЦЬКА
внучка — ЗІНА ОЛЕНА ЗНАЄНКО-МІЛЛЕР з чоловіком ҐРЕНВІЛЛОМ

ПОДЯКА

З волі Бога Всемогучого 18-го грудня 1988 р.
перейшов у Вічність
наш Найдорожчий ЧОЛОВІК,
Улюблений БАТЬКО І ДІДУСЬ

бл. п. мґр

Григорій Якимечко

Ми щиро дякуємо Впр. Отцям Снігуровичеві, Дядькові і Волошинові за відправлення Панахиди 21-го грудня 1988 р., а парохові Волошинові за зворушливе прощання Покійного. Ми також сердечно дякуємо Впр. Отцям Снігуровичеві, Волошинові і Мартинкові за відправлення св. Літургій в катедрі св. Йосафата і нагробного на українському цвинтарі св. Михаїла 22-го грудня. Дякуємо о. Снігуровичеві за прощальну промову під час св. Літургії. Щиро дякуємо д-рові Ґиракові за його провадження тризни і його теплі слова прощання нашого Найдорожчого, д-рові Онуферкові за спомини їхньої співпраці у Патріяршому Т-ві, і о. Мартинкові, товаришеві студій у Богословській Академії, за приятельські спомини. Ми глибоко вдячні тим, що несли домовину: М. Ламберт, А. Лишак, М. Снігурович, інж. П. Мартинюк, Д. Данчук, С. Максимюк і тим, що держали почесну стійку під час Панахиди і св. Літургії: д-р Б. Роздільський (Саскатун), Д. Якимечко (Портаж ля Прері), інж. Я. Гуглевич, інж. В. Кунда, д-р М. Снігурович, А. Войновський, д-р В. Гирак, інж. Я. Кунда, д-р М. Снігурович, А. Войновський, д-р В. Гирак, інж. Я. Скрипник, Б. Стефанів, д-р Д. Тодосійчук, д-р П. Саварин, мґр Е. Дрогомирецький, д-р М. Суховерський, В. Блавацький.

Цією дорогою дякуємо Родині, Приятелям, Сусідам і Знайомим, що у днях нашого безмежного горя зложили нам вислови співчуття, пожертви на Служби Божі і квіти, та були присутні на похоронних відправах. Дякуємо також Т-ву за Патріярхат, Т-ву за Збереження Української Культури і Українському Народному Домові за вінки. Так само дякуємо тим, що для вшанування пам'яті Покійника зложили пожертви на Патріярший Фонд ($945), Українську Енциклопедію ($995) і на Фонд Серцевих недуг.

Складаємо найсердечнішу подяку всім тим, які нам облегшили наш невимовний біль і що були з нами в ті тяжкі для нас дні.

Дружина — д-р МАРІЙКА
Донька — ХРИСТЯ з чоловіком д-ром ДОНОМ ДАНЧУК
Внуки — МАТЕЙ і КАТРУСЯ

Помолімось за наших друзів.

ЗАУПОКІЙНА СВЯТА ЛІТУРГІЯ

за спокій і вічну радість душ померлих Добродіїв Фонду Катедр Українознавства

Впреп. о. крилошанин Петро Огірко відслужить Заупокійну Святу Літургію в понеділок, 30-го січня 1989 року, о год. 9-ій ранку, в УКЦеркві Покрови Пресвятої Богородиці в Озон Парку, Н. Й. за Блаженної Пам'яті:

ОСИПА БЕРЕЖНИЦЬКОГО
проф. інж. МАКАРА КАПЛИСТОГО
мґр-а РОМАНА КЕЦАЛА
інж. ВАСИЛЯ КОСТРУБЯКА
ФАЛИНУ КУЛЬЧИЦЬКУ
проф. д-ра МИХАЙЛА ОВЧИННИКА
ІВАНА ОДЕЖИНСЬКОГО
ЮЛІЯНА ОХРИМОВИЧА
ЮЛІЯННУ РАТИЧ
ІРЕНУ СЕНКОВСЬКУ
ДАВИДА І КСЕНІЇ ТАРНАВСЬКИХ
мґр-а МИРОНА УТРИСКА

Всіх Вп. Жертводавців ФКУ просимо про молитви за померших наших друзів.

Помоліться в часі відправи Заупокійної Богослужби, щоб поєднатись з нами в поході молитов до Всевишнього за тих, що творили добро.

Вічна Пам'ять Померлим Добродіям ФКУ!

ГОЛОВНА ЕКЗЕКУТИВА
ФОНДУ КАТЕДР УКРАЇНОЗНАВСТВА
(ФКУ)

Ділимося сумною вісткою,
що в п'ятницю, 30-го грудня 1988 р.
на 89-му році життя відійшла у Вічність
моя Найдорожча МАМА

бл. п.

Елизабета Зінченко

ПАНАХИДА — в понеділок, 2-го січня 1989 р. о год. 6-ій веч. в похоронному заведенні Muzyka, 2157 West Chicago Avenue, Chicago, Ill.

ПОХОРОН — у вівторок, 3-го січня 1989 р. в українській православній катедрі, о год. 9:30 ранку, а опісля на цвинтар Elmwood, River Grove, Ill.

Залишила у глибокому смутку:
сина — ВСЕВОЛОДА

Центральний Комітет Станиславівщини
в глибокому жалю повідомляє Земляків Станиславівщини, що 11-го січня 1989 р. в Сиракюзах, Н. Й., ЗСА відійшов у Вічність

св. п. д-р мед.

МИХАЙЛО ЛОГАЗА

уродженець та визначний Син Станиславівської Землі, заслужений лікар, громадський діяч, пластун, довголітній член Управи Комітету Станиславівщини, член Редакційної Колеґії 1-го і 2-го томів „Альманаха Станиславівської Землі", постійний учасник Земляцьких З'їздів та справжній український патріот.

Достойній Дружині й Родині глибокі співчуття висловлює —

Управа Комітету Станиславівщини
ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

У глибокому смутку повідомляємо
Родину, Приятелів і Знайомих,
що у вівторок, 17-го січня 1989 р. відійшла у Вічність
наша Найдорожча
МАТИ І БАБА

бл. п.

АННА МАТІЯШЕК
з дому СТОЙКО

нар. 28-го березня 1899 р. в селі Зелів біля Львова

ПАРАСТАС у четвер, 19-го січня 1989 р. о год. 7.30 веч. в похоронному заведенні Festa, 111 Union Blvd. в Тотова, Ню Джерзі.

ПОХОРОН у п'ятницю, 20-го січня 1989 р. о год. 10.30 ранку з того ж похоронного заведення до української католицької церкви св. Миколая в Пассейку, Н. Дж., а відтак на католицький цвинтар Кальварія в Патерсон, Н. Дж.

Залишені у смутку:
син — БОГДАН
дочка — ХРИСТИНА ГАРАСИМІВ
внуки —
ПЕТРО МАТІЯШЕК
КАТЕРИНА МАЙТІДУ з родиною
БОГДАН ГАРАСИМІВ з родиною
та ближча і дальша Родина в ЗСА, Польщі й Україні

ТРАДИЦІЙНІ ВЕЧЕРНИЦІ „ЧЕРВОНОЇ КАЛИНИ"
З ПРЕЗЕНТАЦІЄЮ ДЕБЮТАНТОК І БЕНКЕТОМ

LOEWS GLENPOINTE HOTEL GRAND BALL ROOM
TEANECK, N.J. (ЛИШЕ 5 ХВИЛИН ВІД МОСТА ВАШИНҐТОНА)

В справі запрошень звертатися:
Евген Брожина — (201) 935-6233. Стефан Рудик — (914) 245-1366

Бенкет і Вечерниці — $80.00
Вечерниці: $30.00 до 28-го січня 1989 р.
$35.00 після 28-го січня 1989 р.

4-го ЛЮТОГО 1989
Оркестри: ТЕМПО і ТРІО ОЛЕСЯ КУЗИШИНА

ДАРУНОК РОДИНИ ДЛЯ РОДИНИ

Переходячи вулицями міст бачимо різнорідні прикраси та написи, що відносяться до Різдва Христового. З цього приходить нам думка, що ця св. Подія таки впливає на людей, піддає їм відповідні думки та спонукує до відповідного приготування.

Найперше кожний думає про себе і свою родину, щоб уприємнити це миле Свято Народження Божого Сина.

Такі думки і приготовання є зовсім слушні; маємо повне право, а то й обов'язок відсвяткувати мило, а передусім по-християнськи.

При тому, однак, треба нам подумати й за тих, що в склепі на конто нової фасолі, якої ще не зібрали.

Тому то в імені десятків, а то й сотень родин з Бразилії звертаються до родин у ЗСА, Канаді й Австралії, щоб були ласкаві уприємнити та допомогти нашим братам у Бразилії.

Може хтось спитає, де головна причина таких потреб українців у Бразилії? Головною причиною є брак своєї землі, яку наш селянин так любить. Вже від свого приїзду до Бразилії, наші поселенці не одержали від- свої коні й корови й так загосподарюватися. По кінець листопада ц.р. вже 120 родин мають свої землі. Тут кожний заінтересований представляє в канцелярії Комітету свою потребу та можливість. Наприклад, має нагоду купити від сусіда сім і півгектара землі. Це має коштувати 900 долярів. Має на завдаток 200 дол., а решту просить помочі від Комітету. Цей, у свою черг., коли має можливість, доплачує 700 дол., робить з заінтересованим чого є те, що вже стільки (120) родин набули землі, а ще 150 нових родин чекає на це, і прямо з кожним днем зголошуються все нові заінтересовані родини.

Трапляється і таке, що деякі родини з ЗСА чи Канади хотіли б помогти означеній родині в Бразилії набути землю. У такому випадку заінтересований є звільнений від оплати землі, а оплачує лише видатки мірення і перепису.

Коли, отже, зрозуміємо одні одних і всі поможемо хоч би одним доляром від особи в ЗСА, Канаді й в Австралії протягом двох літ, то маю переконання,

Клявдій Балкота з дружиною і дітьми (Агва Мінерал-Ітотара, парафія Прудентополіс, Парана).

Михайло Петровський з родиною (з тої ж парафії у Прудентополісі).

також є християнами, а щобільше, й нашими братами по крові, але не мали можности гідно привітати Новонароджене Дитятко. Маю на увазі, між іншим, наші бідні родини в Бразилії, з яких деякі вже третій місяць мусять живитися лише фасолею, як ще мають, рижом і кукурудзяним хлібом. На Свята Різдва Христового і після свят якщо мали хліб, то хіба з муки, яку вибрали

повідної землі, не мали належного знаряддя, ані опіки й так у великих відсотках капарають уже 93 роки.

Власне в зв'язку із цим, за директивами ЗУАДК-у з Філядельфії, зформовано Громадський Комітет Земельного Фонду ЗУАДК-у в Прудентополі, Парана, Бразилія, що помагає нашим колоністам набути можливі наділи землі, а крім того, ще також мати

контракт, у якому той зобов'язується повернути Комітетові цю саму суму (700 дол.) в числі 39 мішків фасолі протягом трох-п'яти років.

Цей спосіб показався легким і практичним, доказом що поставимо на ноги наших братів в Бразилії і скінчимо з їхньою бідою.

Остаюсь в довір'ям і в св. молитвах щоденних.

о. Петро Бальцар, ЧСВВ,
голова Гр. К. З. Ф.

Вже появилася книга

A THOUSAND YEARS OF CHRISTIANITY IN UKRAINE

„ТИСЯЧА РОКІВ ХРИСТИЯНСТВА НА УКРАЇНІ"
(англійською мовою)

Хронологія Християнства на Україні від 1-го століття до 1988 року. Великий формат, багато фотографій і ілюстрацій (також кольорових), тверда обкладинка, люксусовий папір. Видання Смолоскипу і Краєвого Комітету Тисячоліття Християнства на Україні у США. 1988, Балтимор, стор. 312, ціна 50.00 дол.

Набувати у книгарні Свободи

SVOBODA BOOK STORE
30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Мешканців стейту Ню Джерзі обов'язує додати до ціни 6% стейтового податку

Окружний Комітет Відділів УНСоюзу в Нюарку, Н. Дж.

ПОВІДОМЛЯЄ, ЩО

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

— відбудуться —

в неділю, **12-го лютого 1989 р. о год. 2-ій по пол.**
в залі школи св. Івана Хрестителя
при Sanford Avenue and Ivy Street, Newark, N.J.

У загальних зборах зобов'язані взяти участь, з рішаючим правом голосу: Члени Управи Окружного Комітету, Конвенційні Делегати, та по два делегати наступних Відділів:

14, 27, 37, 65, 76, 133, 142, 172, 214, 219, 234, 306, 322, 340, 371, 413, 459, 490

Гостей, Членів Українського Народного Союзу радо вітаємо.

ПРОГРАМА НАРАД

1. Відкриття і схвалення порядку нарад
2. Ствердження правосильности зборів
3. Вибір Президії
4. Відчитання і прийняття протоколу з попередніх Загальних Зборів
5. Звіти уступаючої Управи і Контрольної Комісії
6. Дискусія над звітами і їх прийняття
7. Вибір нової Управи
8. Слово головного секретаря УНСоюзу ВОЛОДИМИРА СОХАНА
9. Плян праці на біжучий рік
10. Внески і запити
11. Закриття Загальних Зборів

У нарадах візьмуть участь

Володимир Сохан, головний секретар УНС
д-р Нестор Олесницький, гол. контролер УНС
Андрій Кейбіда, головний радний УНС

За УПРАВУ ОКРУГИ:

Ярослав Леськів, *голова*

Роман Пиндус, *секретар* **Володимир Боярський,** *касир*

У роковини...

(Закінчення зі стор. 2)

Ось тому українська експансія політична в західній демократичний світ вже ранньою весною 1919 року була іще сильнішою, як це існувало вже за гетьманського правління у 1918 році.

Проантантське політичне становище уряду УНР дало можливість Києву вислати українські представництва до 15-ти „нових" держав: Данії, Голляндії, ЧСР, Мадярщини, Баварії, Польщі, Ватикану, Греції, Франції, Італії, Бельгії, Англії та Америки, а то й до Латвії й Естонії, замінюючи поряд цього виступу на дипломатичному форумі дипломатичний персонал у Совєтській Росії, Грузії і Азербейджані, в Німеччині, Австрії, Туреччині, Румунії, Болгарії, Фінляндії і Швеції та в Швайцарії, (разом біля 25-ти державах). Закордонний дипломатичний корпус оформлено юридично по особливим законам чи постановам від 6-го, 9-го, 18-го січня, 10-го та 14-го лютого, 23-го березня та 15-го травня 1919 року.

Встановлено нову поширену до 20-ти міст Европи консулярну службу (поряд консулярних департаментів при представництвах) та біля десяти пресових аґенств і атаще при посольствах. Цю ділянку закордонної служби оформлено постановою та законом від 9-го січня 1919 року.

Встановлено в більшій чисельності делеґацію на Паризьку Мирову Конференцію за постановою ч. 344 та законом ч. 375 від 9-го та 18-го січня 1919 року на дуже складних умовинах неприхильности до української державницької справи проросійської антанти та з польськими експансивними антиукраїнськими виступами не зважаючи на симпатії Заходу до реституції незалежної Фінляндії, балтійських республік, а то й Грузії і Вірменії.

Вислано по законам від 6-го січня, 14-го лютого, 15-го й 31-го травня 1919 року торговельну фінансову місію до п'яти антантських держав з метою економічної антрактивности УНР добитися державного признання української державности. Домовленням були окремі торговельні аґенства по закону від 14-го лютого 1919 року.

Тому, що про наш дипломатичний потенціял в 35-ти державах за час всієї самостійности України (1918-1921) дуже загальниково подано в наглядній формі, хай 1919 рік буде в нас відомим, як дипломатичної експансії, яка держалась ще сильно у 1920 році, постійною висилкою чи заміною дотогочасних дипломатів новими по різній причині запотребування. Хай це друге сімдесятиліття державности буде відзначене під кутом нашої державної присутности в Европі та в Азії, а то й в дечому на американському континенті у 1920/21 роках. Як оця цілість себе придставляє, то хай послужить нам тут долучена таблиця-реєстр українського дипломатичного корпусу в цілості за весь час державности (1919-1924).

Через недостачу місця в часописі — неможливо подати й консулярний стан української держави, який має свою особливість і потребує належної уваги.

Тут ми можемо поставити ще певні статистично важливі зіставлення та додаткові цікаві дані про взаємини.

У проводі тодішньої Республіки були такі маркантної цінности особливості, як члени закордонного корпусу: О. Шульгин (Париж — Женева), д-р Ев. Лукасевич (Берн), ґраф. М. Тишкевич (Ватикан, Париж), В. Липинський (Відень), барон М. Василько (Рим, Берн), проф. М. Славінський (Прага), д-р Д. Левицький (Копенгаґен), проф. К. Лоський (Стокгольм), проф. К. Яковлів (Гааґа, Брюссель), проф. О. Лотоцький (Царгород), д-р А. Марґолін (Лондон, Женева), кн. У. Токаржевський-Карашевич (Царгород). В складі кабінету міністрів УНР були такі маркантні особливості: прем'єри — В. Чехівський, С. Остапенко, І. Мазепа; міністри закордонних справ: К. Мацієвич, А. Лівицький; по юстиції проф. С. Шелухин, по економічним справам: С. Остапенко, І. Ґольдельман, Б. Мартос; по культам та культурі: І. Липа та проф. І. Огієнко. Від ЗУНР особистостями були: диктатор д-р Е. Петрушевич та Л. Цегельський.

Окреме місце треба віддати високим штабовим старшинам у міністерстві: ген. пор. О. Грекову, ген. полк. В. Петрову, ген. хор. В. Сальському та в збройних силах: ген. штабу, ген. полк. М. Омеляновичеві-Павленкові, ген. хор. О. Осецькому, ген. полк. С. Дельвігу та ген. четар. Мирону Тарнавському (від УГА).

Державний апарат УНР на внутрішньому форумі оформив встановлення 1-го січня 1919 року законом УНР Української Автокефальної Православної Церкви, яку 9-го березня де факто визнали Царгородська Патріярхія 2) прийняття з де факто визнання УНР (червень 1919) в складі Товариства Міжнародного Червоного Хреста в Берні, 3) де факто визнання із взаєминами УНР із Світовим Поштовим і Телеграфічним Союзом (червень, 1919 р.) та за законом УНР ч. 50 від 9-го січня 1919 р.). 4) Вдержано якоюсь мірою вартість української гривні, як урядової грошової одиниці по-новому додатковому законові ч. 47 від 6-го січня та із серпня 1919 року з метою надати українським грошам ринкову міжнародну вартість при обміні за існуючі старі та новопосталі державні гроші в Центрально-східній Европі та у відношені до нових марок та корон Німеччини та Австралії.

Тут подано лише найбільш маркатні факти цієї доби української державности. Було важливих юридично-політичних фактів більше. На їх, як хоча б по справі зміни тексту заприсяження кандидата на громадянство УНР, присяга в армії та для вищого розряду державних урядовців, або по справі зміни державних інсиґній та військових ранґ й дипломатичних титулів вимагали б додаткового тексту, на який не вистачає в часописі відповідного місця. Усе, що тут подано вповні надає гідної авторитетности з нашої сторони та чужинецького світу, щоб з увагою ставитися до української державної справи, особливо під сучасну пору.

Наша державна спадщина є такої самої вартости (за міжнародним правом), що її мають балтійські народи, а при цьому грузини та вірмени, яких демократичні республіки були визнані де юре, чи де факто багатьма державами у 1919-1921-их роках. Наше місце сьогодні поряд балтійських республік в їх процесі за національний та державний статус визнаний Росією у 1920 році після визнання Української Держави окремим договором підписаним в Києві 12-го червня 1918 року. Цього факту наш політичний світ мусить бути свідомий.

ГЕНРІ КІССІНДЖЕР, колишній державний секретар ЗСА, зустрівся в Москві з генеральним секретарем ЦК КПСС і головою Президії Верховної Ради СССР Міхаїлом Ґорбачовим та обмінявся з ним думками відносно майбутньої американсько-совєтської співпраці у першій каденції Адміністрації президента Джорджа Буша. Обидва дискутували міжнародні проблеми у світі, співпрацю ЗСА і СССР в минулому й тепер. Г. Кіссінджер, як виглядає з повідомлення агентства Ройтерс, був відпоручником новообраного президента Дж. Буша і репрезентував погляди Уряду ЗСА, який перебере владу в Білому Домі після заприсяження Дж. Буша в п'ятницю, 20-го січня. В розмові брав участь Анатолій Добринін, довголітній амбасадор СССР до ЗСА, а тепер близький політичний дораник М. Ґорбачова.

ДЦ УНР...

(Закінчення зі ст. 2)

know why you fight among themselves here and now". І це сумна правда, яка залежить не від кого іншого, а лише від нас самих.

Коли ми уважно простудіюємо історію українського народу, ми побачимо, що українська політика базувалась не на здорових, заздалегідь опрацьованих і всебічно продуманих міркуваннях, плянах і на власному виборі, а під тиском, часто імпульсів, емоцій та несподіванок, або на поштовху зовнішніх сил. І то, ми лише реаґували на події — тоді, коли вже було запізно. А звідси, у нас не було, і навіть тепер немає єдиної, загальнонаціональної і скоординованої закордонної політики і стратегії на коротшу і довшу мету, яка б відповідала нашим національним інтересам за які наш народ, в слушний час, був би готовий до посвяти всім, включно своїм життям, для перемоги.

Ось чому, мусимо, накінець, зрозуміти одну просту істину, що брак консолідації наших самостійницьких сил, — не на базі якоїсь однієї домінуючої політичної партії, організації чи провінційного характеру центру чи центрів України, а на базі всенаціонального державно-політичного Центру в екзилі — переємника останньої суверенної і незалежної держави Українського народу Соборної України, можна зформувати ясну, скристалізовану визвольну концепцію України. Українська зовнішня політика мусить мати один деномінатор, ми мусимо говорити спільно та однією мовою. Треба покінчити — раз назавжди, — з провінційною і аматорською та безвідповідальною „дипломатією". Ми маємо спільного ворога, але у нас бракує спільної зовнішньої політики, яка мусить бути добре продуманою, яка вимагає візії, багатьох творчих ідей. До неї треба притягнути високий інтелект та відданих людей української визвольної справи. Треба зрозуміти, що доти — доки ми не будемо мати між собою національної солідарности і єдности, доки ми не сконсолідуємо і не скоординуємо наші самостійницькі сили, — доти ми будемо нести постійно невдачі і поразки.

Отже, брак дальновидної державницької візії на зовнішньому відтинку, відсутність єдиних і скоординованих дій наших самостійницьких сил, сприяли нашим сусідам-недругам, ласим на наші багаті землі — ділити нас і панувати над нами. Ділити і передавати наш народ від одного чужого господаря до другого, за принципом: „Це моє, а це твоє", не запитуючи згоди у справжнього — природного та історичного власника нашої землі — українського народу.

Можна бути певним, що традиційна політика ворога „Діли і пануй" знайшла для себе ґрунт у нашому еміґраційному середовищі. І здавалося, що в, такій ситуації наші державно-мислячі провідники мусіли б гамувати шкідливі пристрасті у нашій громаді, підпорядковувати почуття національно-державній рації, — на жаль у нас цього немає.

Якщо, по словам Леніна, невдачі революції 1905 року в Росії служили уроком для перемоги Большевицької Революції 1917 року, то чого ми навчилися з помилок нашої Національно-Визвольної Революції 1917-1920 років? А навчилися ми того, як говорив свого часу Геґель, що ми нічого не навчилися... Одною з головних причин нашої поразки, як про це уже сказано вище, був брак тоді єдности у нашому державному проводі та належної консолідації і координації наших самостійницьких сил всієї України. А чи позбулись ми тепер цього шкідливого розбиття і фраґментації наших політичних сил, уже не на своїй землі, а на чужині? З прикрістю скажемо, що ні.

Чергова наша проблема, яка не менше нам шкодить — це подивугідна втеча наших науковців від солідних, всебічних і об'єктивних студій, зокрема одного із найважливіших періодів нашої модерної історії — Національно Визвольної Революції 1917-20 років. Ми далекі від того, щоб закривати очі на свої слабості, але чи не прав був Драгоманів, який говорив, що „У нас мало хто дбає, щоб шанувати своє минуле, а більше звикли до того щоб його гудити, зневажати", і це чомусь більше всього відноситься до великої доби Національно-Визвольної Революції 1917-1920 років.

Виникає питання: на чому ж наше молоде покоління може формувати в собі національну свідомість, любов і гордість до батьківщини її батьків? Чи ж не було у нас світлих і героїчних подвигів так потрібних нації, яка стоїть в поході за виборення своєї держави?

Відомо, що в нашій еміґраційній дійсності ми маємо лише дві зброї, перша — це наша національна єдність і братня любов. Друга — це наша не підроблена свята правда. Першої, на жаль, у нас бракує. Другої гори накипіло, але у нас бракує єдиного голосу — всенаціонального, безстрашного трибуна (комунікатора), який би майстерно поніс цю правду у світ.

Сесія УНРади скликається в період, коли в Україні відбувається небувалі й далекойдучі видимі процеси, наслідки яких тяжко передбачити. Наша ціль пізнати сьогоднішню Україну та відшукати найбільш ефективні методи і засоби щоб їй допомогти у виборенні довгожданої волі й державної незалежности.

Іскра надії запала у світі. Світ сьогодні у марші прямує до свободи і демократії. Делеґати Сесії УНради мусять тверезо й по-діловому зважити всі ці проблеми й процеси, а між ними відшукати вже давно запізнілу єдність і волю всього українського многостраждального народу — тут і там — в Україні для досягнення нашої спільної мети.

ДЦ УНР в екзилі закликає до спільної співпраці всіх, хто словом і ділом за відновлення української незалежної держави. Нехай ніхто не мріє, що йому чи їм вдасться завести нас туди куди нам не подорозі. Ми маємо свої ідеї, цілі і призначення. Ми будемо іти доки не переможемо, бо це була воля українського народу вільно висловлена в 1918-1919 роках та стверджена мільйоновими жертвами під московсько-большевицьким окупантом.

ДЦ УНРеспубліка в екзилі не потребує ні оборони ні реклями. Ми є певні, що кожний свідомий українець і українка в душі своїй розуміють значіння безсмертних і святих для нас трьох букв УНР.

ПРЕЗИДЕНТ РОНАЛД РЕҐЕН збирається цього тижня покидати свій пост після восьмилітнього урядування, як виявляється, дві третани американських громадян дали йому найвищу оцінку за виконання своїх обов'язків, що її будь-коли отримав котрийсь з попередніх президентів від 1940 року. Цей найновіший опит газети „Ню Йорк Таймс" і телвізійної мережі Сі-Бі-Ес вказує на те, що президент Р. Реґен утримав цю надзвичайну свою популярність, будучи успішним у двох найважливіших ділянках: мирі і добробуті!

ЩОДЕННИК „НЮ ЙОРК ТАЙМС" і телевізійна мережа Сі-Бі-Ес перевели публічний опит в справі замирення на Близькому Сході. В опиті виявлено, що американці сильно підтримують намагання ЗСА перевести переговори між Палестинською Визвольною Організацією та Ізраїлем. Рівночасно переважаюче число тих же самих громадян не вірить в те, що ПВО та Ізраїль погодяться на потрібні для переговорів і замирення передумови.

УКРАЇНСЬКІ БІБЛІЇ

З НАГОДИ ТИСЯЧОЛІТТЯ В УКРАЇНІ

В дні 12-го вересня 1988 р. до Совєтського Союзу доставлено в цілості 32,000 біблій.

Вперше в 70-літній історії Совєтського Союзу, уряд СССР дозволив на імпорт 100,000 Біблій українською мовою.

Асоціяція Біблії Української Родини закликає Вас скласти пожертву $25.00 або більше, в межах можливості, щоб дати нагоду Об'єднаній Біблійній Асоціяції Західньої Німеччини видрукувати і доставити Українську Біблію в Україну.

Ми повинні об'єднано відгукнутися на цю Богом дану нагоду.

З подякою та Божим Благословенням.

Подорожуючи на Україну — щоб одержати українські біблії, пишіть до:

UKRAINIAN FAMILY BIBLE ASSOCIATION
P.O. Box 3723, Palm Dessert, CA 92261-3723
(619) 345-4913

А ВСЕ Ж ТАКИ ОРІЙСЬКІ...

У статті д-ра Святополка Шумського п.з. „Історіософічні мотиви у творчості Яр. Славутича" (Свобода", чч. 247, 248, 29-го і 30-го грудня м.р. (має бути: „Славні орійські вої втілюються у антискитські та знову ж відроджуються у дружинниках Олега і Святослава..." — Ред.

ARKA Company Department Store
26 First Avenue
Tel (212) 473-3550

ПО ГУРТОВИХ ЦІНАХ: нитки ДМЦ, різного роду матеріяли для вишивання, канви, книжки з українськими взорами, і т. п. в Арці.

● РОЗШУКИ ●

ПЕТРА ОЛЕКСІЙОВИЧА КІРГАЧА,
нар. 1924 р. в селі Рогізно, Яворівського р-ну, Львівської обл. розшукує рідна сестра
Марія (Кіргач) В[illegible]щинська.
Якщо хтось знає його місце перебування прошу ласкаво писати на адресу:
Olga Starejki
802 N. 7th Street
Allentown, PA 18102
Tel.: (215) 433-8849

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 29-го СІЧНЯ 1989 р.

Південний Бруклин, Н. Й. Річні загальні збори Б-ва св. о. Николая 293-го Відд. о год. 1-ій по пол., після другої Служби Божої в приміщенні церковної залі при 261 - 19 вул. Проситься членів численно прибути та вирівняти залеглі вкладки. На порядку нарад: звіти управи та вибір нової управи на 1989 р. Після зборів товариська гутірка. — Управа.

●FUNERAL DIRECTORS●

ПЕТРО ЯРЕМА
УКРАЇНСЬКИЙ ПОГРЕБНИК
Займається похоронами в BRONX, BROOKLYN, NEW YORK і ОКОЛИЦЯХ
ЛУІС НАЙҐРО — директор
Родина ДМИТРИК
Peter Jarema
129 EAST 7th STREET
NEW YORK, N.Y. 10009
(212) 674-2568

LYTWYN & LYTWYN
UKRAINIAN FUNERAL DIRECTORS
AIR CONDITIONED
Обслуга ЩИРА і ЧЕСНА
Our Services Are Available Anywhere in New Jersey
Також займаємося похоронами на цвинтарі в Бавнд Бруку і перенесенням Тлінних Останків з різних країн світу
UNION FUNERAL HOME
1600 Stuyvesant Avenue
(corner Stanley Terr.)
UNION, N.J. 07083
(201) 964-4222

HURYN MEMORIALS
ВИРОБЛЯЄМО НА ЗАМОВЛЕННЯ ТА ВМОНТОВУЄМО НАЙКРАЩОЇ ЯКОСТИ
ПАМ'ЯТНИКИ
в околиці Ню Йорку, включаючи цвинтарі: св. Духа в Гамптонбурґу, Н. Й., св. Андрія в Бавнд Бруку, Н. Дж., Пайн Буш в Кергонксоні та Глен Спей, Н. Й.
Ми пропонуємо особисті послуги та поради у Вашому домі.
За двомовним представником слід телефонувати:
IWAN HURYN
P.O. Box 121
Hamptonburgh, N.Y. 10916
(914) 427-2684
BOHDAN REKSHYNSKYJ
45 East 7th Street
New York, N.Y. 10003
(212) 477-6523

UKRAINIAN NATIONAL FUNERAL SERVICE
Управа Українського Національного Цвинтаря-Пам'ятника та мавзолею полагоджує всі справи пов'язані з похороном і похованням в ЗСА.
4111 Pensylvania Ave., SE
Washington, D.C. 20746
Tel.: (301) 568-0630
MAIL: PO Box 430
Dunkirk, MD 20754